

1

เสียงรอกเท้าสั้นสูงกระทบพื้นดังแว่วมาตามทางเดิน พนักงานสองคนที่ยืนหัวเราะกันอยู่ข้าง ๆ ตู๊ดตื๋อหันหน้าไปมอง พอได้เห็นผู้หญิงที่เดินตรงมา พวกเธอก็รีบถอยไปยืนชิดผนังพลาง ยกมือไหว้อย่างเรียบร้อย

“นี่รา สวัสดิ์ค่ะ”

ผู้มาใหม่สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวที่พับแขนเสื้อขึ้นมาถึงข้อศอก กับกางเกงขายาวสีดำ ผมสั้นย้อมเป็นสีน้ำตาลแดงตัดอยู่ข้างหู เผยให้เห็นต่างหูเพชรเม็ดเล็ก กระเป๋าหนังสือแดงที่สะพายอยู่ข้างตัวมี สัญลักษณ์สีทองเงาวับประดับอยู่ ราคาของมันพอ ๆ กับเงินเดือนครึ่งปีของมนุษย์เงินเดือนทั่วไป เมื่อได้ยินเสียงทักทาย เธอก็ชะลอลง ฝึเท้า นัยน์ตาคมกริบกวาดมองพนักงานทั้งสองคนปราดหนึ่ง ก่อนพยักหน้าตอบรับ

“สวัสดิ์ กำลังพักกันอยู่หรอ”

ใบหน้าของเธอแต่งแต้มเครื่องสำอางอยู่บางเบา เมื่อรวมกับ

ผิวดวงตาที่ได้รับบาดเจ็บอย่างดีจากสถาบันเสริมความงาม ก็ทำให้ดูเด็กกว่าอายุจริงที่เหยียบย่างเลขสี่อยู่หลายปี แต่น้ำเสียงค่อนข้างเข้มงวดบวกกับหางตาที่ตวัดขึ้นทำให้พนักงานตัวเล็กตัวน้อยไม่กล้าพูดคุยเล่นหัวกับผู้จัดการมือทองคนนี้เท่าไรนัก

เผชิญหน้ากับคำถามที่ไม่รู้ว่าเป็นอัยาศัยไมตรีหรือการแซะทางอ้อม พนักงานสาวน้อยจึงได้แต่ยิ้มแข็งทื่อ “เหอะ ๆ ค่ะ...”

นี่เพิ่งบ่ายสามโมง ยังอยู่ในเวลาทำงาน แต่พวกเธอจ้องหน้าจอลคอมพิวเตอร์จนปวดตา เลยหลบออกมากดน้ำดื่มและถือโอกาสยื่นคุยกันอยู่ตรงนั้นเท่านั้น

โชคดีที่อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงแค่พยักหน้าเป็นเชิงว่ารับรู้ แล้วก็เร่งฝีเท้าเดินห่างออกไป

พนักงานสาวน้อยถอนหายใจ “เฮ้อ รอดตัวไป”

เพื่อนของเธอขำแก้วกระดาศในมือเป็นก้อนกลม ก่อนโยนทิ้งลงในถังขยะ “พวกเราก็รีบกลับเข้าไปกันเถอะ ถ้าคนต่อไปเป็นหัวหน้า อาจจะไม่รอดแล้วนะ”

“อ้อ” สาวน้อยคนแรกรับคำ เหลือบตามองไปตรงมุมทางเดินที่แผ่นหลังของนิราหยาหลับไป พลันนึกถึงกระเป๋าสีแดงใบสวยที่ข้างกายอีกฝ่ายไม่ได้

ตัวเธอก็ทำงานที่บริษัทนี้มาเกือบสองปีแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะมีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่งกับเขาบ้าง หรือว่าจะทำเรื่องขอย้ายแผนกดี ต่อให้ยังไปเป็นผู้จัดการศิลป์ไม่ได้ ได้เป็นผู้ช่วยก็ไม่เลวเหมือนกัน เคยได้ยินมาว่าผู้ช่วยของพวกดาราดัง ๆ มักจะได้ข้าวของราคาแพงที่คนเหล่านั้นไม่ต้องการแล้วมาใช้ฟรี ๆ ดึกว่าพนักงานนั่งโต๊ะทั่วไปเป็นไหน ๆ

นึราที่กำลังตกเป็นเป้าความฉฉฉฉับเท้าเดินไปตามโถง
ทางเดินสไตล์ลอฟท์ บนผนังปูนขัดมันมีรูปถ่ายแขวนเรียงกันอยู่
หากคนที่ติดตามข่าวสารวงการบันเทิงมาดูรูปเหล่านี้ก็จะบอกได้
ทันทีว่า บรรดาผู้คนหน้าตาดีที่อยู่ในกรอบรูปนั้นล้วนแต่เป็นดารา
ที่โลดแล่นอยู่ในวงการ มีตั้งแต่นักแสดงรางวัลตุ๊กตาทองไปจนถึง
นักร้องเจ้าของเพลงฮิตอันดับหนึ่งประจำเดือนนี้

ดี เอ็น เอส เอ็นเตอร์เทนเมนท์เป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงอันดับ
ต้น ๆ ในธุรกิจบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นวงการภาพยนตร์ ซีรีส์ หรือวงการ
เพลงก็เคยฝากชื่อเอาไว้ทั้งสิ้น นึราเข้ามาทำงานที่แผนกจัดการ
ศิลปินของดี เอ็น เอสเมื่อประมาณสิบปีก่อน ต่อสู้พาดพิงจนกลายเป็น
ผู้จัดการมือทองที่รับหน้าที่ดูแลเหล่าตัวทำเงินของบริษัท

ห้าปีก่อนหน้า นึราได้รับมอบหมายให้มาดูแลขบวนการ
วงใหม่ที่บริษัทต้องการปลุกปั้น ปัจจุบันเพียงเอ่ยชื่อวงแพนเธอร์
รับรองได้ว่าไม่มีใครที่ไม่รู้จัก เพลงที่ฮิตที่สุดของพวกเขาครองชาร์ต
อยู่สิบสี่สัปดาห์ คอนเสิร์ตใหญ่ที่เคยจัดขายตั๋วหมดได้ภายในห้าวันที่

นึราในฐานะผู้จัดการของวงก็ได้รับผลตอบแทนกลับมาไม่น้อย
ตอนนี้นับว่าเธอมีหน้ามีตาในแผนกจัดการศิลปิน แม้แต่ผู้จัดการ
ที่อาวุโสมากกว่าก็ยังให้ความเกรงใจเธออยู่หลายส่วน

เส้นทางการทำงานของเธอรุ่งเรืองราบรื่น แต่บนเส้นทางยังมี
ก้อนหินวางขวางอยู่ หินก้อนนี้มีชื่อว่า ‘วันหมดสัญญา’ นั่นเอง...

รองเท้าสันสูงสีดำหยุดลงตรงหน้าประตูห้องซ้อมดนตรี นึรา
ผลึกประตูเข้าไปด้านใน ก่อนจะกวาดสายตามองสำรวจ

ภายในห้องนอกจากผู้ช่วยที่กำลังวุ่นวายอยู่กับการเก็บอุปกรณ์
ก็มีชายหนุ่มอยู่อีกสี่คน คนแรกหน้าตาอ่อนเยาว์ สวมเสื้อแขนยาว
สีเขียวมะนาว เส้นผมย้อมเป็นสีเทา คนที่สองสวมเสื้อยืดแบบ

โอเวอร์ไซต์ ผมยาวประป่ามัดเป็นมวยที่บริเวณท้ายทอย คนที่สาม
เสยผมเปิดหน้าผาก บนดั่งจุมกมีแว่นสายตาสไตร์วินเทจวางอยู่
อย่างหมิ่นเหม่ พอเห็นนิราเดินเข้ามา เขาก็เอ่ยทักด้วยรอยยิ้ม

“พีนิรา”

สองคนที่เหลือก็รีบส่งเสียงทักทาย นิราพยักหน้า เรียกชื่อ
เล่นพวกเขาทีละคน “ตินติน เก้า ชัน”

สายตาสไตร์เลื่อนไปหยุดที่ชายหนุ่มคนสุดท้าย ผู้ยังคงนั่งก้มหน้า
อยู่ตรงมุมห้อง

“คิม”

เสียงเรียกนั้นค่อนข้างดัง ในที่สุดชายหนุ่มคนนั้นก็เงยหน้า
ขึ้นมา เขาสวมเสื้อสูดสีดำไร้ลวดลายกับกางเกงวอร์มสีเดียวกัน ผม
ที่ย้อมเป็นสีทองสว่างไม่ได้จัดแต่งทรงเป็นพิเศษ ปอยผมส่วนหนึ่ง
ยังชี้ไปคนละทิศทาง สภาพไม่ต่างจากคนเพิ่งตะกายขึ้นมาจาก
ที่นอน แต่กลับดูมีเสน่ห์อย่างยากจะบรรยาย

คนเช่นนี้ต่อให้จับเขานุ่งกระสอบผ้าป่านแล้วเอาไปปล่อยไว้
กลางเวทีเดินแบบของแบรนดี้ไฮเอนด์ เกรงว่าเขาก็ยังฉายประกาย
โดดเด่นออกมาได้อยู่ดี

นี่เป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวที่ไม่สามารถลอกเลียนแบบกันได้

ชายหนุ่มในเสื้อสูดยกมือเรียวยาวอย่างคนเล่นดนตรีขึ้นปลด
หูฟังแบบไร้สายออก กะพริบตามองผู้จัดการที่ยืนอยู่ตรงหน้า “พี
นิรา มาทำไมเหรอกครับ”

คำถามนี้ถ้าออกมาจากปากคนอื่น นิราคงคิดว่าอีกฝ่าย
ต้องการพาลหาเรื่อง แต่เธอคลุกคลีกับเด็กคนนี้มาห้าปี รู้ดีว่าเขา
หมายความว่านั่นทุกตัวอักษร ไม่มีเจตนาอะไรแอบแฝงทั้งสิ้น

“มาหาคิมนั่นแหละ วันนี้ซ้อมเสร็จแล้วใช่ไหม มีเรื่องจะคุย

ด้วย”

“ครับ” คิมหันต์เก็บหูฟังใส่กระเป๋า เอนหลังฟังพังก์โซฟา ทำทางดูผ่อนคลาย

นีนารั้งลงตรงข้ามเขา หันไปพูดกับคนอื่น ๆ “อีกไม่กี่วันจะขึ้นโชว์แล้ว ดูแลตัวเองกันหน่อยละ ดินดินสูบบูหรีให้มันน้อย ๆ น้อยเล็กได้ก็เล็กซะ ครั้งก่อนเกือบโดนถ่ายรูปลได้แล้วนะ”

“ผมรู้แล้วพี่” ดินดินผู้ถูกตำหนิขี้เรื้อนผมสีเทาอ่อนอย่าง หงุดหงิด อันที่จริงศิลปินชายเต็มเหล่าสูบบูหรีก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรนัก แต่เขาหน้าอ่อนกว่าวัย สไตลที่บริษัทกำหนดมาให้ก็เป็นแนวน้องชายข้างบ้านผู้สติใสไร้เริง จึงต้องคอยระวังไม่ให้มีข่าวที่ดูขัดกับภาพลักษณ์หลุดออกมา

นีนารำมือเป็นสัญญาณให้เขากลับไปได้ ก่อนจะเอ่ยกำชับอีกสองคนที่นั่งเก็บข้าวของอยู่ “แก้อกับชั้นพรุ่งนี้ต้องไปอัดรายการตอนเช้าใหม่ งั้นวันนี้ก็รีบนอนละ โดยเฉพาะชั้น ได้ตาเรอมันกมลบายาก”

หนุ่มผมยาวพยักหน้า ส่วนคนที่ถูกเจาะจรรยาบู้ชื้อดินแวนขึ้นหัวเราะแห้ง ๆ “ครับพี่”

ชั้นในความคิดของแฟนคลับคือผู้ชายที่อบอุ่นและมีความเป็นผู้ใหญ่ น้อยคนจะรู้ว่าตัวจริงของเขาคือ ผู้ป่วยติดเกมออนไลน์ระยะสุดท้าย หากพอมีเวลาว่าง คนคนนี้ก็สามารนั่งเล่นเกมทั้งวันทั้งคืนโดยไม่หยุดพัก บางครั้งแม้แต่อาหารก็ยังลืมกิน

นีนารวมดวงเล็กน้อย คิดในใจว่าอย่างไรก็คงต้องบอให้ช่างแต่งหน้าเตรียมคอนซิลเลอร์ที่หน้าเป็นพิเศษเอาไว้สักหน่อย

เพลงที่พวกเขาต้องไปขึ้นแสดงล้วนเป็นเพลงเก่าที่ฝึกซ้อมกันมาโชกโชนแล้ว การซ้อมวันนี้ก็แค่เพื่อให้พวกเขาจดจำลำดับเพลงได้เท่านั้น หลังจบการซ้อม ทุกคนก็พากันแยกย้ายกลับไปพักผ่อน

ไม่นานทั้งห้องก็เหลืออยู่เพียงสองคน

นิราคดียิ้มบาง ๆ นั่งไขว่ห้างด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก่อนจะเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นก่อน “เป็นยังไงบ้าง เมื่อวันก่อนงานมิดติงของซีรีส์เล็กดิกเลยนี้ เหนื่อยมากไหม”

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเพียงแค่ส่ายหน้า เธอจึงพูดต่อไป “กระแสตอบรับจากซีรีส์ไม่เลวเลยนะ บอสยังฝากมาชมว่าคิมทำได้ดี อยากลองรับเล่นเรื่องอื่นบ้างไหม หรือถ้าสนใจจะเล่นหนังที่ช่วยหาบทเหมาะ ๆ ให้ได้ล่ะ”

คิมหันต์ตอบเสียงเรียบ “อย่าเลยครับ ผมคิดว่าการแสดงของตัวเองยังต้องปรับปรุงอีกเยอะ”

บทพระรองในซีรีส์เรื่อง ‘รักลับ ๆ ของสาวออฟฟิศ’ เป็นผู้จัดการที่รับมาให้เขา ต้นเหตุก็คือบริษัทต้องการดันนางเอกหน้าใหม่ ดังนั้นจึงตั้งใจเลือกซีรีส์ที่พระเอกพอเป็นที่รู้จัก แต่ไม่ได้โด่งดังจนกลบรัศมีของนางเอก และส่งเขาไปเป็นนักแสดงรับเชิญเพื่อช่วยเธอเรียกเรตติง

คิมหันต์เป็นนักร้อง ไม่ใช่นักแสดง และไม่เคยมคิดอยากเปลี่ยนสายอาชีพมาก่อน เพียงแต่ถูกผู้จัดการเกลี้ยกล่อมว่าความสามารถทางการแสดงก็เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับนักร้องที่ต้องขึ้นเวที อีกทั้งบทยังถูกเขียนมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ ไม่จำเป็นต้องใช้ฝีมืออะไรมากมาย ถ้าเขายอมช่วยงานบริษัทอย่างว่าง่าย บริษัทย่อมจะตอบแทนเขาอย่างดีในอนาคต อย่างเช่นลองพิจารณาให้เขาได้ออกอัลบั้มเดี่ยวเป็นของตัวเอง...

สุดท้ายคิมหันต์ก็ตกลง

ก่อนไปเข้ากองถ่าย นิราจัดการหาครูสอนการแสดงมือดีของบริษัทมาสอนหลักสูตรเร่งรัดให้เขาเป็นการส่วนตัว การแสดงของ

เขาที่ออกสู่สายตาผู้คนถึงยังอยู่ในระดับพอใช้ ไม่ได้แข็งทื่อเป็นท่อนไม้ แต่ก็ยังดูขาดจิตวิญญาณของนักแสดงอาชีพอยู่ดี

“ตามใจ” นีรายังคงยิ้มละไม เธอเปิดกระเป๋าแล้วเออหนังสือสัญญาฉบับร่างปีกหนึ่งออกมายื่นให้เขา “ในเมื่อคิมไม่ชอบเล่นซีรีส์ พี่ก็จะไม่บังคับ แต่ไปถ่ายรายการคงไม่มีปัญหาใช่ไหม ไม่ต้องใช้ฝีมือการแสดง แคไปเข้าร่วมก็พอ”

ที่พูดเรื่องเล่นหนังเล่นซีรีส์ขึ้นมาเป็นเพียงแค่การปูทางเท่านั้น เป้าหมายที่แท้จริงของนีราก็คือ การทำให้คิมหันต์ยอมไปถ่ายรายการนี้ต่างหาก

แน่นอนว่าตามสัญญาแล้ว คิมหันต์ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธงานที่บริษัทรับให้ แต่เขาเป็นหนึ่งในศิลปินที่ทำกำไรให้บริษัทมากที่สุด การรับมือกับบ่อเงินบ่อทองย่อมต้องใช้วิธีการที่อ่อนโยนสักหน่อย ไม่อย่างนั้นถ้าเกิดหมางใจกันขึ้นมาจริง ๆ แล้วอีกฝ่ายสะดุดหน้าไปเซ็นสัญญากับบริษัทอื่น ก็จะเป็นได้ไม่คุ้มเสีย

‘แบทเทิลบัดดี้’ (Battle Buddy) เป็นรายการเรียลิตีของสตรีมมิงแพลตฟอร์มยักษ์ใหญ่จากประเทศจีน พวกเขาวางแผนไว้ว่าจะมาเปิดตัวแอปพลิเคชันที่ไทย หนึ่งในแผนโปรโมตหลักก็คือรายการนี้

รูปแบบของ ‘แบทเทิลบัดดี้’ ก็คล้ายกับรายการเรียลิตีทั่วไปที่ต้องแข่งขันกันเพื่อเรียกเสียงโหวต ที่แปลกใหม่อยู่บ้างก็คือรายการนี้ไม่ได้เน้นให้ผู้ร่วมรายการมาแสดงความสามารถแข่งกัน แต่ให้พวกเขาจับคู่กันเพื่อหาคู่หูที่ถูกใจผู้ชมมากที่สุด คนที่ได้รับเลือกให้มาเข้าร่วมรายการยังเป็นคนในวงการบันเทิงอีกด้วย ดังนั้นผู้ที่ติดตามดูนอกจากแฟนรายการแล้วยังมีคนดูทั่วไป แฟนคลับของศิลปินแต่ละคน และแฟนคลับที่ชอบจับคู่ผู้ชายเข้าด้วยกัน โดย

เฉพาะอย่างหลังที่ดูจะมากเป็นพิเศษ

ในห้องกว้างมีเพียงเสียงพลิกหน้ากระดาษดังสะท้อนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่คิมหันต์จะเงยหน้าขึ้นมา สีหน้าดูค่อนข้างซับซ้อน

“พี่จะให้ผมไปออกรายการแบทเทิลอะไรนี่?”

“แบทเทิลบัดดี้” นีราเอ่ยแก้ ก่อนเริ่มอธิบายอย่างใจเย็น “เจ้าของลิขสิทธิ์คือริบบิท เป็นสตรีมมิงแพลตฟอร์มของจีนที่ตอนนี้กำลังขยายตลาดมาบ้านเรา พี่ไปเช็กมาแล้ว เวอร์ชันก่อน ๆ ได้รับความนิยมไม่เลว อย่างเวอร์ชันของประเทศเกาหลีเมื่อปีก่อนก็เป็นกระแสไปทั่วโลกเลยนะ ในประเทศเรายังเคยขึ้นเทรนด์ในโซเชี่ยลอยู่พักหนึ่ง

“ที่สำคัญคือถ้าคิมยอมไปออกรายการนี้ เราก็จะร่วมงานระยะยาวกับริบบิทได้ ทางบริษัทประเมินดูแล้ว ไม่เกินหนึ่งปีคิมนิยมแอปสตรีมมิงของพวกเขาจะต้องขึ้นมาเป็นอันดับต้น ๆ ได้นะ ถึงเวลานั้นถ้าเอาตำแหน่งฟรีเซนเตอร์มาได้...คงไม่ต้องบอกนะว่านั่นเป็นโอกาสที่ดีขนาดไหน”

แน่นอนว่าสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ผลประโยชน์ร้ายทางอีกมหาศาลที่บริษัทจะได้รับจากการเจรจาธุรกิจกับทางนั้น แต่นั่นเป็นเรื่องของพวกผู้บริหาร ผู้จัดการอย่างนิรามีนี่ที่เกลี้ยกล่อมศิลปินให้ทำตามความต้องการของบริษัท ย่อมต้องพูดแต่เรื่องที่เป็นประโยชน์กับตัวศิลปิน

แต่ศิลปินของเธอคนนี้ดูจะไม่รู้จักคิดคำนวณผลประโยชน์เท่าไรนัก พอฟังเธอพูดจบ เขาก็ขมวดคิ้วราวกับได้ฟังเรื่องหนักใจ “ผมเคยบอกพี่ไปแล้วว่าผมแค่อยากเป็นนักร้อง อยากทำเพลงของตัวเอง แค่นั้นเท่านั้น เรื่องอื่นผมไม่สนใจ”

แววตาของนิราเย็นยะเยือก แต่ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้ม

“ถ้านี้เป็นแค่เรื่องตำแหน่งพรีเซนเตอร์ พี่ไม่มีทางฝืนใจเธอแน่ แต่ก่อนหน้านี้พี่ได้คุยกับบอสมา นี่คือโอกาสที่จะได้แก้ไขภาพลักษณ์ของเธอเสียที”

คิมหันต์ถามอย่างงุนงง “ภาพลักษณ์อะไร”

“นี่ยังงี่เง่า” นีราล้วงแท็บเล็ตออกมาจิ้มสองสามครั้ง ก่อนยื่นให้เขาดู “เห็นโพสต์นี้หรือยัง”

“พี่บอกไม่ให้ผมเข้าไปอ่านอะไรในโซเชียลไม่ใช่เหรอ” คิมหันต์รับแท็บเล็ตอันนั้นมา ก็อ่านโพสต์ที่หน้าจอ สิ่งแรกที่เขาเห็นคือรูปสี่ช่องของตัวเองจากซีรีส์ ‘รักลับ ๆ ของสาวออฟฟิศ’ มีข้อความเขียนกำกับเอาไว้

[@peachyycubby: นางเอกกับพระเอกก็คู่กันไป ปล่อยหนุ่มข้างห้องให้เป็นของเรา (>///<) พี่คิมเล่นฟินมากจริง ๆ ดูไม่ออกเลยว่าเล่นซีรีส์ครั้งแรก อยากรับเล่นอีกเยอะ ๆ]

รูปโปรไฟล์ของคนโพสต์ก็เป็นโลโก้ตัว P ที่มีหูเสือดำด้านบน มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นแฟนคลับวงแพนเธอร์ ตอนแรกคิมหันต์ไม่เข้าใจว่าผู้จัดการจะให้เขาอ่านโพสต์ที่เขียนอวยจนเกินความจริงนี้ไปทำไม จนกระทั่งสายตาเลื่อนขึ้นไปเห็นว่ามันถูกริโพสต์โดยอีกแอกเคานต์หนึ่ง

[@rainbowpop001: เมื่อไหร่วงการบ้านเราจะเลิกให้แสงพวกไฮโมโพบ¹]

¹ มาจากคำว่า Homophobe หมายถึง คนที่มีความเกลียดชังหรืออคติต่อผู้รักร่วมเพศ

ด้านล่างโพสต์เต็มไปด้วยความคิดเห็นมากมาย แฟนคลับของ คิมหันต์กับชาวเน็ตจำนวนหนึ่งตอบโต้กันอย่างดุเดือด ฝ่ายหนึ่ง บอกว่าการปล่อยข่าวปลอมถือเป็นการหมิ่นประมาท แถมเรื่องก็ ผ่านมาตั้งนานแล้ว ขอให้พวกแอนตี้ข้อเท็จจริงหยุดซะเสียที อีกฝ่าย บอกว่าแฟนคลับพวกนี้น่ารังเกียจ บ้าผู้ชายจนไม่สนใจความถูกต้อง ควรลดความเป็นดัง เพิ่มความเป็นคน แล้วเอาเวลาไปศึกษาเรื่อง ความเท่าเทียมทางเพศดูเสียบ้าง

คิมหันต์ส่งแท็บเล็ตคืนให้ผู้จัดการ หัวคิ้วสองข้างกอดเข้าหากัน “เรื่องนี้...”

“สี่ปีก่อนก็เจียบไปแล้ว แต่ช่วงนี้ในโซเชี่ยลมีคนชุกกลับขึ้นมา อีก” นีรายกมือขึ้นนิ้วขมับ ทอดถอนใจ “เธอไม่ค่อยได้ตามข่าวอาจ จะไม่รู้ ช่วงเดือนก่อนดาราวัยรุ่นคนหนึ่งถูกคนจับได้ว่าเล่นมุก เหยียดเพศในเอกเคานต์ส่วนตัว หลังจากนั้นสินค้าที่เขาเป็นพรี เซนเตอร์ก็ถูกรุมส่งข้อความไปต่อว่า จนต้องออกมาประกาศว่าไม่ได้ ร่วมงานกันแล้ว”

เมื่อเห็นศิลปินของตัวเองส่งสายตากลับมาราวกับจะถามว่า ‘แล้วไง’ นีรายก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วพูดต่อ “ปกติเรื่องของเธอก็มีคน ชุกขึ้นมาด่าอยู่ทุกปี พี่เคยคิดว่าฝั่งเราทำเป็นไม่รู้รับรู้ต่อไปก็คงไม่มี ปัญหา แต่กระแสสังคมช่วงหลังๆ มานี้ ออกจะรุนแรงอยู่บ้าง ถึง แฟนคลับส่วนใหญ่จะไม่เปลี่ยนใจ ก็เชื่อว่าจะไม่มีผลกระทบเลย ต้อง อย่าลืมว่าคนดังโดนสาดโคลนบ้างอาจเป็นของธรรมดา แต่ถ้ากลายเป็นรอยเปื้อนที่ล้างไม่ออกขึ้นมา ก็ไม่ใช่เรื่องดีอะไรหรอกนะ”

คิมหันต์มองผู้จัดการที่ทำหน้าเครียด เปิดปากพูดขึ้นช้า ๆ “งั้น ผมจะโพสต์อธิบาย...”

“หยุดอยู่ตรงนั้นเลย” นีรายทำมือเป็นปางห้ามมาร พุดตัดบท

อย่างไม่ลังเล “ถ้าจะใช้วิธีนั้น ลู้ปล่อยให้โดนด่าไปเรื่อย ๆ ยังจะดีกว่า อย่างน้อยก็ยังรักษาแฟนคลับที่มีอยู่ตอนนี้เอาไว้ได้”

“แล้วการที่พี่ให้ผมไปถ่ายรายการนี้มันจะช่วยอะไร” คิมหันต์เล็กคิ้ว “หรือการที่ผมไปออกรายการร่วมกับผู้ชายหลาย ๆ คนมันสามารถทำให้คนเลิกคิดว่าผมเป็นพวกเกย์ได้?”

ผู้จัดการของเซาต์วูดสายตาค้อนวงใหญ่ “เธอไม่ต้องประชดแน่นอนว่าการที่เธอแคไปออกรายการมันคงไม่ช่วยอะไร แต่ระหว่างการเจรจา ทางนั้นบอกมาว่าคราวนี้ทางรายการคิดจะเชิญดาราที่เป็นเกย์มาด้วย”

พูดมาถึงตรงนี้ นีราก็กลับเข้าสู่โหมดทำงาน ขยับปากแจกแจก รายละเอียดเบื่องลึกลงให้ศิลปินของตัวเองฟังอย่างจริงจัง

“รายการต้นฉบับมีคนดูเยอะก็จริง แต่ก็โดนสื่อต่างชาติวิจารณ์ว่าหากินด้วยการเคียว์เบตติง² ถึงกับเคยมีคนรณรงค์ในโซเชียลให้บอยคอตช่วงหนึ่ง กลายเป็นกระแสจนนักข่าวเขาไปเขียนบทความ แม้ว่าสุดท้ายเสียงด่าจะซาไปเอง ภาพลักษณ์รายการก็ยังเสียไปนิดหน่อย ดังนั้นคราวนี้ทางโปรดิวเซอร์เขาเลยอยากให้เราเกย์มาออกสักคนหนึ่ง ต้องเป็นคนที่เปิดตัวแล้วด้วย คนดูจะได้เห็นว่าทางรายการให้โอกาสแก่ทุกคนเท่าเทียมกัน”

“หนึ่งจากยี่สิบ เท่าเทียมจริง ๆ” คิมหันต์เอ่ยหน้าตาย

“ยังไงเขาก็ทำธุรกิจ ไม่ได้ทำการกุศล” นีร่ายกไหล่ เล็บนิ้วชี้

² Queerbaiting คือกลยุทธ์ทางการตลาดของวงการสื่อหรือวงการบันเทิงที่ทำเหมือนว่า มีการนำเสนอความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศหรือตัวตนของผู้มีความหลากหลายทางเพศอยู่ แต่ไม่ได้เป็นตัวแทนของผู้มีความหลากหลายทางเพศจริงๆ และอาศัยความคลุมเครือไม่ชัดเจนหาผลประโยชน์จากทั้งกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศ และกลุ่มต่อต้านผู้มีความหลากหลายทางเพศ

ซึ่งเคลือบสีมาอย่างดีเคาะเบา ๆ บนที่วางแขน “พี่ไปถามมาแล้ว คนที่เขาตั้งใจจะเลือกคือปลาย เบลวรี่ คุณซื้อบ้างไหม ช่วงหกเจ็ดปีก่อนเขาเคยตั้งอยู่พักหนึ่งตอนเล่นเป็นพระเอกเรื่อง ‘ฝากใจไว้กับดาว’ ”

ปกติแล้วคิมหันต์ไม่ค่อยดูละคร แต่เมื่อได้ยินชื่อละครที่ออกมาจากปากผู้จัดการ เขากลับชะงักไปวูบหนึ่ง นิราที่กำลังก้มหน้ากดมือถืออยู่ไม่ทันได้เห็นปฏิภานี่ พอค้นหาสิ่งที่ต้องการพบ เธอก็ชูหน้าจอมือถือให้อีกฝ่ายดู

“คนนี่ไง”

ผู้ชายในรูปมีเรือนผมสีดำสนิทตัดกับผิวขาวสว่าง เครื่องหน้าทุกส่วนไม่ต่างจากงานศิลปะที่ถูกรรจจจัดวางจนไร้ที่ติ เขากำลังส่งยิ้มให้กล้อง นัยน์ตาสองชั้นเรียวยาวโค้งขึ้นเล็กน้อย ดูอบอุ่นราวกับสายลมในฤดูใบไม้ผลิ แม้แต่ทรงผมปาดข้างที่ยาวจนปรกตาและเสื้อผ้าแบบที่เคยนิยมกันเมื่อเกือบสิบปีก่อนก็ไม่สามารถทำร้ายใบหน้านี้ได้

ความทรงจำที่เคยทำหล่นหายไปผุดขึ้นมาในสมอง ปิดเทอมก่อนขึ้นมัธยมปลายปีสุดท้าย พี่สาวของเขาที่ตอนนั้นยังเรียนมหาวิทยาลัยติดละครโทรทัศน์เรื่องหนึ่งอมแงมจนต้องเปิดดูกระทั่งตอนกินข้าว คิมหันต์ในวัยสิบเจ็ดปีจึงพลอยต้องนั่งดูไปด้วย พลอตเรื่องไม่ได้มีอะไรซับซ้อน ก็แค่นักข่าวอาชญากรรมหนุ่มไฟแรงที่บังเอิญต้องไปพัวพันกับซูเปอร์สตาร์สาวเนื่องจากความเข้าใจผิดครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นเรื่องราวของคุณักัดที่กลายมาเป็นคู่รักตามสูตรสำเร็จของละครโรแมนติกคอเมดี้

แรกเริ่มคิมหันต์ก็ไม่ได้ตั้งใจดูนัก จนได้เห็นจากหนึ่งเข้า

ชายหนุ่มสะพายกล้องไว้ที่คอ ยืนก้มหน้ามองดูรูปในนั้นด้วย

ท่าทางจืดจ่อ สายลมพัดเส้นผมจนหล่นลงมาปรกตา เขาก็จึงยกมือข้างหนึ่งขึ้นเสยผมที่เกะกะออกให้พ้นทาง ก่อนจะกะพริบตาอย่างรำคาญใจ ดวงตาดำขลับดูคล้ายผิมน้ำที่สะท้อนภาพท้องฟ้ายามราตรี เปล่งประกายจนไม่อาจจะสายตา

พี่สาวของเขาส่งเสียงกรี๊ดออกมาเบา ๆ ส่วนคิมหันต์ยกซ้อนไปจ่อที่จมูกแทนปาก และเกือบต้องไปโรงพยาบาลเพราะผลอหยาใจเอาเมล็ดข้าวเข้าไป

หลังจากนั้นเขาก็ตั้งหน้าตั้งตารอดูละครเรื่องนั้น หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องก็คือรอดูคนคนนั้น ชายหนุ่มในจอร์จกับมีพลังลับที่ดึงดูดให้ผู้คนหลงใหล ตอนที่เขาสืบค้นคดีเก่า ๆ ด้วยสีหน้าจริงจัง คนดูก็ร่วมลุ้นไปกับเขาด้วย ตอนที่เขาหลั่งน้ำตาออกมา ต่อให้เป็นคนที่ท่ามาจากหินผาก็ต้องรู้สึกปวดใจ ตอนที่เขายกมูมปากเป็นรอยยิ้ม ช่วงเวลานั้นดอกไม้ทั้งโลกพากันผลิบาน

คิมหันต์คิดว่านี่คือการชื่นชมความสามารถทางการแสดงของใครสักคน ส่วนพี่สาวบอกว่าเขาโดนตกเข้าให้แล้ว

น่าเสียดายที่ช่วงเวลานั้นคงอยู่ได้ไม่นาน ไม่กี่เดือนต่อมา คิมหันต์ก็เซ็นสัญญากับดี เอ็น เอส เอ็นเตอร์เทนเมนท์ เขาต้องฝึกซ้อมไปพร้อม ๆ กับเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย เหนื่อยสายตัวแทบขาด พระเอกหนุ่มคนนั้นก็ดูเหมือนจะไม่ได้มีผลงานอะไรออกมาอีก คิมหันต์ที่งานยุ่งขึ้นทุกวัน ๆ จึงค่อย ๆ ลืมไปว่า ครั้งหนึ่งเขาก็เคยมีนักแสดงที่ชื่นชอบอยู่ด้วยเหมือนกัน

ผู้จัดการซึกมีอกลับ รูปนั้นก็พลันหายวับไป คิมหันต์แลบลิ้นเลียริมฝีปาก รู้สึกคอแห้งขึ้นมา “เขา...เป็นเกย์?”

“อ้อ เรื่องตั้งนานแล้ว เหมือนว่าจะโดนเอารูปหลุดมาแฉ เป็นข่าวดังอยู่นะตอนนั้น” นีราพูดอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะวกกลับเข้า

ประเด็น “คิมไม่จำเป็นต้องทำอะไรมาก ก็แค่ทำตัวเป็นมิตรกับเขา
หน่อย ให้กล้องได้ถ่ายตอนที่คุยกัน ที่เหลือไว้เป็นหน้าที่ของพีกับ
ทิมพีอาร์”

คิมหันต์ส่ายหน้า “ผมว่าวิธีนี้นั้น...”

“พีไม่ได้บอกให้คิมไปหลอกอะไรเขาเสียหน่อย คนถ่าย
รายการด้วยกันก็ควรจะคุยกันดี ๆ อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง” นีราโน้มตัว
มาด้านหน้า เอ่ยเสียงต่ำ “อย่าลืมนะว่าตอนนั้นกว่าจะปิดข่าวให้
เธอได้ ทางบริษัทก็ลงทุนลงแรงไปไม่น้อย หลายปีมานี้ก็ยังคงต้อง
คอยเก็บกวาดตามหลังอยู่เรื่อย ๆ มันถึงได้ลือกันอยู่แค่นี้เนี่ย ไม่
เคยมีสำนักข่าวไหนเอาไปทำข่าวไงล่ะ”

ชายหนุ่มบนโซฟาหลุบตาลง สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม นีรา
ปล่อยให้ช่วงเวลาแห่งความกดดันดำเนินต่อไปอีกสักพัก ก่อนจะ
ปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลขึ้น “ถ้าคิมยอมไปถ่ายรายการหนี้ พีสัญญา
ว่าจะไปคุยกับบอสให้คิมได้ทำเพลงเองแบบที่คิมต้องการ คอนเซปต์
อะไรทุกอย่าง คิมกำหนดเองได้เลย”

ตบหัวแล้วลูบหลังเป็นศาสตร์ที่นีราฝึกฝนมาจนซ้ำของ ผู้
จัดการที่ไอ้ศิลปินไปเสียทุกเรื่องไม่มีทางเจริญก้าวหน้าได้ แต่ถ้า
แข็งกร้าวเกินไปก็จะกลายเป็นแตกหัก มีเพียงรู้จักจังหวะรุกและถอย
งานใหญ่ถึงจะสำเร็จลุล่วง

“คิมก็รู้ว่าพีรักษาคำพูดเสมอ”

เธอดูแลคิมหันต์มาห้าปี แม้ไม่อาจพูดได้ว่ารู้จักทุกซอกทุกมุม
ของเด็กคนนี้ แต่ก็รู้มากพอว่าข้อเสนอแบบไหนที่ล้นคลอนใจเขาได้
อดทนรอไม่นาน คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ถอนหายใจเบา ๆ
“...ผมเชื่อพีนะ”

นีรามองสำรวจเขารอบหนึ่ง พอแน่ใจว่าไม่มีท่าทีต่อต้านแล้ว

เธอก็ขยับนิ้วปลดล็อกหน้าจอโทรศัพท์ ก่อนพิมพ์ข้อความส่งไปหา
เจ้านาย

‘Neera: เรียบร้อยแล้วค่ะ’

นินาคว่ากระเป่าลูกชิ้น คลียัมอ่อนโยนดูสวยงามน้ำ “เอาละ ไป
หาอะไรกินกันดีกว่า เดี่ยวพี่เลี้ยงเอง”

เวลาเดียวกัน ที่คอนโดอีกฟากหนึ่งของเมืองหลวง

บรรยากาศแตกต่างออกไปจากห้องซ้อมแห่งนั้นโดยสิ้นเชิง

เส้นบะหมี่สีเหลืองสุกได้ที่ส่งกลิ่นหอมνάกินอยู่บนเตา ชาย
หนุ่มในชุดเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นยืนตอกไข่อยู่หน้าเคาน์เตอร์ไม้
ในห้องครัว ช่าง ๆ คือโทรศัพท์มือถือที่เปิดลำโพงเอาไว้ เสียงท่อมต่ำ
ดังลอดออกมา

“งานเลี้ยงปิดกล่องเมื่อคืนเป็นไงบ้างจะ กลับบ้านถูกหรือ
เปล่า”

ปลายใช้มือข้างเดียวตอกไข่ใส่ลงไป ในหม้อต้มบะหมี่ ไข่ไก่
ไหลลงไปอย่างราบรื่น ไข่แดงกลมสวยไม่แตกแม้แต่นิดเดียว ไม่เสีย
แรงที่เขาฝึกทำตามวิดีโอในอินเทอร์เน็ตอยู่หลายวัน หลังทิ้งเปลือก
ไข่ลงถึงชยะไปแล้ว เขาก็ตอกกลับด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“อันที่จริงตอนนี้ผมนอนเม้าค้างอยู่บนสะพานลอยนะ พี่บูเป้
มารับหน่อยสิ”

คู่สนทนาหัวเราะร่วน มีเสียงเอะอะดังแว่วอยู่เบื้องหลัง

ปลายยื่นมือไปปิดเตา ส่งเสียงถามไป “นี่พี่อยู่ไหนเนี่ย”

“พาท้องมาทำงาน โฆษณาผงซึกฟอกที่เคยเล่าให้ฟังไง”

อิงดาวเป็นนักแสดงอีกคนที่บูเป้ดูแลอยู่และเป็นคนที่งาน
ซึกที่สึดตอนนี้ ต้นสังกัดของพวกเขาเป็นแค่บริษัทเล็ก ๆ ผู้จัดการ

หนึ่งคนจึงต้องดูแลศิลปินสามคนเป็นอย่างต่ำ

ตอนที่ปลายเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย ขณะกลุ่มใจเรื่องการหางาน ก็บังเอิญได้เจอกับปู่ไปเช้า ตอนแรกที่ยังฝ่ายชักชวนไปเข้าวงการบันเทิง เขายังสงสัยว่าตัวเองอาจจะคุยอยู่กับพวกต้มตุ๋น แต่เมื่อลองเอาชื่อบริษัทที่อยู่ในนามบัตรไปหาในอินเทอร์เน็ตดู ก็พบว่า เป็นบริษัทที่มีตัวตนอยู่จริง

ความสามารถทางวิชาการของเขาไม่จัดว่าโดดเด่น มหาวิทยาลัยที่เรียนก็อยู่แค่ระดับปานกลางเท่านั้น เทียบกับการก้าวสู่ตลาดแรงงาน ต่อสู้แย่งชิงตำแหน่งเล็ก ๆ ที่ปริมาณงานแปรผกผันกับเงินเดือนแล้ว การก้าวสู่แสงไฟไปเป็นดาราฟังดูน่าดึงดูดใจกว่าเป็นไหน ๆ สำหรับเด็กหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดปี

เขาตกลงเซ็นสัญญา กับบริษัท จากนั้นก็อาศัยรูปร่างหน้าตาคว่ำบพระเอกในละครโทรทัศน์ทุนต่ำเรื่องหนึ่งมาได้ เริ่มแรกปลายไม่มีความมั่นใจในการยื่นต่อหน้ากล้องเท่าไรนัก แต่เมื่อเวลาผ่านไป เขาก็พบว่าตัวเองชื่นชอบการเป็นนักแสดง เขาชอบความรู้สึกของการได้ทำให้ตัวละครบนหน้ากระดาษมีชีวิตขึ้นมา ชอบความรู้สึกที่ได้ปล่อยวางตัวตนลงชั่วคราวเพื่อเข้าไปอยู่ในเรื่องราวของคนอื่น

นักแสดงหน้าใหม่ที่กระตือรือร้นพัฒนาตัวเองย่อมเป็นที่ถูกใจของผู้กำกับ ดังนั้นในช่วงระหว่างการถ่ายทำ ผู้กำกับจึงช่วยแนะนำอะไร ๆ ให้เขาหลายอย่าง ตอนปิดกล้องยังพูดว่าอนาคตในวงการของเขาต้องสดใสเจิดจรัสแน่นอน

ต่อมาละครเรื่องนั้นดังเปรี้ยง ปลายในฐานะพระเอกก็พลอยโด่งดังไปด้วย ผู้จัดการและบอสของเขาปลาทบปลื้มเสียจนน้ำตาไหล คิดว่าครั้งนี้บังเอิญเก็บเพชรเม็ดงามมาได้แล้ว

ใครจะรู้ว่าผ่านไปยังไม่ถึงปี เส้นทางความเป็นพระเอกดังของ

เขาก็มีอันสิ้นสุดลง

ข่าวของเขาปรากฏอยู่ที่วนิตยสารซุบซิบดาราและโลกออนไลน์ เรตติ้งของละครเรื่องถัดไปตกต่ำจนดูไม่ได้ หลังจากนั้นก็ไม่มีใครกล้า ส่งบทพระเอกมาให้ปลายเล่นอีก ยิงดีที่บอสไม่คิดจะตัดเขาทิ้ง และผู้จัดการอย่างปูเป้ก็มองว่าเขาเป็นความรับผิดชอบของเธอ ปลายถึงได้อยู่ในวงการบันเทิงต่อไป รับเล่นบทรอง ๆ ประเภทตัวประกอบไม่กี่เพื่อนของตัวเอง แม้จะไม่ใช้ชีวิตหรูหราฟู่ฟ่าของดาราดัง แต่เก็บหอมรอมริบสักหน่อยก็ยังพออยู่ได้โดยไม่ลำบาก

“ช่วงนี้ก็พักผ่อนให้เต็มที่นะ เดียวเดือนหน้าก็ต้องไปถ่ายรายการแล้ว”

ปลายยกหม้อต้มบะหมี่ลงจากเตา เปิดลิ้นชักควานหา ตะเกียบระหว่างฟังผู้จัดการพูดไปเรื่อย ๆ

“วันก่อนพี่ไปกินข้าวหม่ำมอยกับบอสมา เหมือนรายการเขาจะมีแต่เด็ก ๆ ทั้งนั้นเลย หรือพี่ควรจะไปจัมหน้าสักหน่อยดี”

ตะเกียบที่เพิ่งหยิบขึ้นมาได้พลันลื่นหลุดมือ

“พี่ปูเป้ ผมยังไม่สามสิบเลยนะ”

ผู้จัดการตอบอย่างไรเยื่อใย “อีกไม่กี่ปีก็ใช่แล้ว”

ปลายเหล่มองมือถือที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ คิดในใจว่าควรตัดสายทิ้งดีหรือไม่

“พี่พูดจริงนะปลาย ไหน ๆ ได้โอกาสนี้มาแล้ว ก็เต็มที่กับมันสักหน่อย อย่างน้อยถ้ามีคนติดตามเราเยอะขึ้น อาจจะได้งานพรีเซนเตอร์อะไรเข้ามาสักตัวสองตัว” พูดมาถึงตรงนี้ ปูเป้ก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ “เฮ้อ ช่วงที่ยังหาเงินได้ก็ต้องรีบหาไว้ก่อน รู้ไหม แก่ตัวไปจะได้มีเงินเอาไว้ดูแลตัวเองสักก้อนหนึ่ง ทุกวันนี้พี่เองก็ทำงาน

เก็บเงินไว้จ่ายค่าบ้านพักคนชรา...”

ปลายใช้ตะเกียบคีบเส้นบะหมี่ขึ้นมาเป่าอย่างไม่รีบร้อน
ปล่อยให้ผู้จัดการพูดต่อไปเรื่อยๆ ความหวังดีที่อีกฝ่ายมีให้ เขารู้ซึ่ง
แก่ใจดี แม้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาจะมีผลประโยชน์เข้ามา
เกี่ยวข้อง แต่ความห่วงใยที่ปู่มีให้เขาดลอดหลายปีมานี้เป็นของ
จริง

ชีวิตของเขาผ่านอะไรมามากมาย เรื่องโชคดีมีอยู่น้อยจนนับ
นิ้วได้ หนึ่งในนั้นก็คือเมื่อตอนอายุยี่สิบเอ็ดปี ไม่ได้โยนนามบัตรใบ
นั้นทิ้งลงถังขยะไป

2

เจ้าของรายการ ‘แบทเทิลบัดดี้’ คือแอปพลิเคชันสตรีมมิง
ที่ได้รับค่านิยมเป็นอันดับต้น ๆ ของประเทศจีน ฟังก์ชันที่พวกเขา
ภูมิใจที่สุดก็คือการไลฟ์สตรีมมิง³ ดังนั้นคอนเซปต์ของรายการจึง
กำหนดให้เป็นรายการสด แต่การจะตามถ่ายทุกความเคลื่อนไหว
ของคนยี่สิบคนให้ได้ภายในเวลาสองชั่วโมงกว่าโดยไม่พึ่งพาการตัด
ต่อใด ๆ นั้นเป็นภารกิจที่เป็นไปไม่ได้ การถ่ายทำจริง ๆ จึงต้องมีทั้ง
ส่วนที่อัดไว้ล่วงหน้า และส่วนที่เป็นการถ่ายทอดสด อย่างเช่นอีพี⁴
แรกซึ่งประกาศออกไปว่าจะเริ่มสตรีมในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า
ผู้เข้าร่วมรายการก็ต้องมาอัดคลิปแนะนำตัวเอาไว้เสียตั้งแต่ตอนนี้
ลานด้านหน้าสถานที่ถ่ายทำมีรถจอดอยู่จนเกือบเต็ม ปลาย

³ การถ่ายทอดสดทั้งภาพและเสียงโดยใช้เครือข่ายระบบอินเทอร์เน็ตผ่าน
แพลตฟอร์มต่าง ๆ

⁴ ย่อมาจากคำว่า Episode แปลว่า ตอน

หมูนพวงมาลัยถอยรถญี่ปุ่นคันเล็กเข้าจอดตรงที่ว่างระหว่างรถตู้สองคันอย่างระมัดระวัง ผู้จัดการที่นั่งอยู่ตรงเบาะข้างคนขับเอื้อมมือไปดึงที่บังแดดลงมาพรางบ่นอุบ “ทำไมยังไม่แกะพลาสติกอีกเนี่ย พี่ขอเอาออกนะ จะส่องกระจก”

ปลายหัวเราะแหะๆ “เอาเลยพี่”

รถคันนี้เขาเพิ่งจะผ่อนไปได้ครั้งเดียว ถึงราคาของมันจะไม่ได้จัดว่าแพงอะไร แต่เขาก็ยังดูแลทะนุถนอมอย่างดีตามประสาคนเห่รถคันแรก

บริษัทเล็ก ๆ ของพวกเขา มีรถตู้พร้อมคนขับอยู่แค่ไม่กี่คัน เมื่อหลายปีก่อนในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ปลายได้ชื่อว่าเป็นพระเอกดัง เขาก็เคยนั่งรถตู้ของบริษัทเหมือนกัน แต่หลังจากช่วงเวลานั้นสิ้นสุดลง ตัวเลือกในการเดินทางของเขาก็เหลือแค่บริการขนส่งสาธารณะแท็กซี่ หรือรถสี่แถวคันเก่งของปู่ปู่ที่มีรอยบุบสอตรงกระบะปวงรถเป็นเครื่องบ่งชี้ระดับฝีมือการขับขี่ของเจ้าตัว

โชคดีที่แม่อาชีพการงานของเขาไม่อาจนับได้ว่าเจริญรุ่งเรือง แต่เรื่องเก็บเงินเขาค่อนข้างเก่งกาจไม่น้อย สุดท้ายจึงซื้อรถคันนี้มาได้ ทำให้การเดินทางไปกองถ่ายสะดวกขึ้นมาก

ปลายปิดกุญแจดับเครื่อง ก่อนจะปลดเข็มขัดนิรภัยที่คาดไว้ ออก ปู่ปู่หยิบกระเป๋าเจลแต่งผมออกมา ตะคริมเพียงเล็กน้อย จากนั้นก็ลงมือขยำเส้นผมด้านหน้าของเขา ปลายนั่งนิ่ง ๆ ปลอ่ยให้ผู้จัดการทำไปตามใจ

ผ่านไปเกือบห้านาที ปู่ปู่ก็ดึงมือกลับมา คล้ายมอย่างพอใจ “แบบนี้แหละ ดูเด็กขึ้นเป็นกอง”

หลังบทสนทนาในวันนั้น ปู่ปู่ก็ส่งแพ็กเกจคลินิกเสริมความงามมาให้เขาเลือกดูไม่หยุดหย่อน ส่วนปลายที่ไม่ค่อยถูกโรคกับเข็ม

มาตั้งแต่เด็กก็ขึ้นกรรบานปฏิเสธรอย่างหนักแน่น สุดท้ายพวกเขาจึงตกลงพบกันครึ่งทางด้วยการที่ปู่ไปเจอคอร์สขั้วตีวงวดหน้าให้เขาชุดใหญ่ ปลายสองกระจกดูหน้าตัวเองหลังจบคอร์สแล้วไม่ค่อยจะเห็นความแตกต่างเท่าไรนัก แต่ผู้จัดการก็ดูค่อนข้างพึงพอใจ วันนี่ยังจับเขาใส่เสื้อยืดสีดำกับแจ็กเก็ตยีนโดยไม่สนใจว่าอุณหภูมิข้างนอกจะใกล้เคียงสี่สิบองศา แถมด้วยรองเท้าผ้าใบแบบที่ปู่ยืนยันว่าเป็นรุ่นยอดฮิตของเด็กนักศึกษา

ระหว่างที่เดินจากลานจอดรถไปในอาคาร ผู้จัดการก็กระซิบกระซาบเสียงเบา “ไม่ต้องเกร็งนะปลาย เขาถามอะไรก็ตอบๆ ไป ยังไงเราก็ไม่ได้หวังจะชนะ แค่ไปไพล่หน้าให้คนจำได้ก็พอแล้ว”

ประโยคนี้ถ้าผู้ร่วมรายการคนอื่นมาได้ยินคงแทบล้มหงายหลัง คนที่มาถ่ายรายการนี้ได้ส่วนมากล้วนแต่มีผู้จัดการกับบริษัทคอยวิ่งเต้นอยู่เบื้องหลัง สถานที่ในวงการบันเทิงแห่งนี้ไม่เคยขาดคนทะเลาะทะเลาะกัน ทุกคนล้วนตั้งเป้าหมายไว้ที่จุดสูงสุด แต่ปลายอยู่วงการนี้มาเจ็ดปี ผ่านความผิดหวังมาไม่รู้กี่ครั้ง เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มไฟแรงที่เคยฝันจะโด่งดังคนนั้นอีกแล้ว

ประสบการณ์ชีวิตสอนให้ปลายรู้ว่า คนเราควรตั้งความหวังเอาไว้ให้ต่ำสักหน่อย

เขาเองที่ได้งานนี้มาก็ต้องอาศัยเส้นสายของบอสส่วนหนึ่งด้วยเช่นกัน อีกส่วนเป็นเพราะธรรมเนียมทางเพศที่เคยเป็นข่าวฉาวเมื่อตอนนั้น ทางรายการต้องการเกย์สักคนมาทำหน้าที่เป็น ‘สัญลักษณ์ของความแตกต่างหลากหลาย’ หรือเรียกง่าย ๆ ก็คือไม่กันหมา

ถ้าเป็นเมื่อหกปีก่อน การต้องรับงานประเภทนี้อาจเป็นเรื่องเสียศักดิ์ศรี แต่ปลายในตอนนี้อย่างไรก็ตามจะไม่ว่าวงการไหนโลกของการทำงานก็ขับเคลื่อนด้วยผลประโยชน์เสมอ รายการนี้

ใช้เขามากันเสียวจีจรรณ ส่วนเขาใช้รายการนี้หาโอกาสเพิ่มให้แก่ตัวเอง ก็คงพอจะนับว่าวิน-วินทั้งสองฝ่ายได้อยู่

ข้างในสถานที่ถ่ายทำค่อนข้างวุ่นวาย ปูเป๋ตรงเข้าไปทักทายคนนั้นคนนี้ รอยยิ้มกว้างแทบจะฉีกค้างอยู่บนใบหน้า ยืนรอไม่นานก็มีคนมานำทางพวกเขาไปที่ห้องแต่งหน้า ด้านในห้องมีชายหนุ่มสี่คนนั่งอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ รอบตัวรายล้อมด้วยช่างแต่งหน้า สีคนนี้ปลายไม่ค่อยคุ้นหน้า แต่ก็น่าจะเป็นผู้เข้าร่วมรายการเหมือนกันกับเขา

ปลายนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่ เมื่อเห็นช่างแต่งหน้าสาวใหญ่ที่กำลังหอบอุปกรณ์เดินตรงมาหา ปูเป๋ก็รีบส่งเสียงทักทาย “อ้าว พี่อ้อ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เป็นไงบ้าง”

พี่อ้อคนนี้เป็นช่างแต่งหน้าที่มักจะรับงานตามกองถ่ายละคร ปลายเคยร่วมงานกับเธอมาแล้วสองสามครั้ง นับว่าคุ้นเคยกันดีอยู่ เขายกมือไหว้ เอ่ยทักออกไปบ้าง “พี่อ้อ ทำผมมาใหม่หรือครับ”

“จ้า” ช่างแต่งหน้ายกมือขึ้นสางลอนผมสีม่วงแดงอย่างจงใจ “เพิ่งยอมมาอาทิตย์ที่แล้วนี่เอง”

ปลายคลี่ยิ้มบาง ๆ “สวยดีนะครับ”

“ปากหวานนะเธอเนี่ย” พี่อ้อแก้มค้อนเขา แต่สีหน้าดูออกว่าพึงพอใจ เธอจับคางปลายเชิดขึ้นอย่างเบาเมื่อ ก่อนเอ่ยปากชม “น้องปลายผิวละเอียดดีจัง ไม่เปลืองคอนซีลเลอร์”

ผู้จัดการของเขาที่ยืนอยู่ด้านข้างหัวเราะร่วน “ช่วงนี้โดนปลั่งให้นอนตั้งแต่สี่ทุ่มทุกวันไง”

พี่อ้อมแถมเครื่องสำอางลงบนสันกรามของปลาย ปากก็พูดไปด้วย “แหม ไม่ใช่แค่นั้นหรอก เขาก็ผิวดีมาแต่ไหนแต่ไร แต่งหน้า

ง่าย”

ปลายนั่งนิ่ง ๆ ฟังสองสาวพูดคุยกัน บทสนทนาไหลจากเรื่องผิวหน้าของเขาไปถึงเรื่องร้านเหล้าเปิดใหม่ที่จังหวัดเชียงใหม่ได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ยิ่งดีที่ ‘แบทเทิลบัดดี้’ เป็นรายการเรียลลิตีที่ต้องการความสมจริง การแต่งหน้าจึงทำได้เพียงแค่อำพรางจุดบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น เขานั่งอยู่บนเก้าอี้แต่งหน้าไม่นานก็ได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระ

สาวน้อยมัดผมหางม้าที่แขนป้ายที่มงานไว้ที่คอเข้ามาพาพวกเขาไปยังอีกห้องหนึ่ง เมื่อเธอผลักประตูเปิดเข้าไป ปลายก็ได้เห็นว่าด้านในเป็นห้องกว้างที่มีลักษณะคล้ายกับห้องรับรอง โซฟาหนังขนาดกลางวางกระจายอยู่ทั่วห้อง ตรงมุมด้านซ้ายมีโต๊ะวางเครื่องดื่มและของกินเล่น

ภายในห้องมีคนอยู่ก่อนแล้วประมาณสิบกว่าคน สาวน้อยคนนั้นเดินนำพวกเขาไปยังโซฟาตัวที่ยังว่างอยู่ ก่อนจะพูดเบา ๆ “นั่งรอในที่นี้ไปก่อนนะคะ เดี่ยวจะมีคนมาตามไปถ่ายช่วงแนะนำตัว”

“ขอบคุณครับ” ปลายพยักหน้า ส่งยิ้มให้เธอไปที่หนึ่ง สาวน้อยชะงักไป จากนั้นก็ผงกศีรษะให้เขาด้วยท่าทางงก ๆ เงิน ๆ ผมที่มัดรวบไว้ด้านหลังกระดกขึ้นลงราวกับหางกระต่าย ดูจากปฏิกิริยาของเธอแล้ว คงจะเพิ่งเริ่มทำงานนี้ได้ไม่นาน

พอเธอค้อยหลังไป ปลายก็ลอบมองสำรวจคนอื่น ๆ ในห้อง ชายหนุ่มเหล่านี้ส่วนมากเขาเพิ่งเห็นหน้าเป็นครั้งแรก แต่บางคนเขาพอจะรู้ว่าเป็นใคร

ปู่ป้าที่นั่งข้าง ๆ เอนตัวมากระซิบกับเขา “เพิ่งรู้เนี่ยว่าคุณก็มาด้วย ตัวจริงหุ่นดีมาก...”

ท้ายประโยคเธอลากเสียงยาวอย่างเพ้อ ๆ ปลายอดขำไม่ได้

เขาเลื่อนสายตาไปทางหนุ่มลูกครึ่งตัวสูงใหญ่ที่ยืนหัวเราะอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้อง คนคนนี้เขาเคยเห็นหน้ามาก่อนตามแอตโมสเฟียในโซเซียลและมิวสิกวิดีโอสองถึงสามชิ้น ถ้าจำไม่ผิด ดูเหมือนอีกฝ่ายจะมีเชื้อสายอิตาเลีย แต่จากฝั่งไหนนั้นเขาเองก็ไม่แน่ใจ ผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มและรอยยิ้มสดใสทำให้ดูออกได้ไม่ยากว่าเพราะเหตุใดหนุ่มลูกครึ่งคนนี้ถึงมีคนติดตามในโซเซียลมีเดียร่วมล้านคน

คนที่ลुकกำลังก้มลงไปคุยด้วยคือชายหนุ่มผิวขาวที่ตัดผมสั้นเกือบติดหนังศีรษะ ปลายเคยร่วมงานกับคนคนนี้มาก่อนครั้งหนึ่ง เขาชื่อซาน เป็นพระเอกดาวรุ่งที่เพิ่งเข้าวงการได้ไม่นาน แต่สำหรับหนุ่มหล่อตาชั้นเดียวที่นั่งอยู่ถัดไป เขาไม่เคยเจอมาก่อน ปลายอดมองให้นานขึ้นอีกหน่อยไม่ได้ สเปกของเขาคือผู้ชายตีๆ อย่างอีกฝ่ายนี่ถือว่าเป็นแบบที่เขาชอบเลยทีเดียว

ปู่ป้ากำลังพูดเรื่องละครเรื่องล่าสุดของซานที่เพิ่งปิดกล้องไป ดูเหมือนว่าบทพระเอกจะเป็นตัวร้ายไม่กี่ทหาร ทรงผมสั้นๆ ของซานก็คงจะตัดเพื่อเล่นบทที่ว่ำนี่ ปลายทำเสียงรับรู้ในลำคอ ก่อนจะถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงสบายๆ “คนที่นั่งติดกับซานนั้นใครหะอ พี่ หน้าคูนๆ”

ผู้จัดการที่กำลังเมาท์ติดพันไม่ทันได้เอะใจ ตอบกลับมาทันที “คนนั้นหะหะ เขาเป็นคนไต้หวัน ชื่อเจเดน หลิน เคยถ่ายโฆษณา คีร์บอร์ดหรือหูฟังนี่แหละ ปลายคงเคยเห็นหน้าเขาตอนไปซื้อคอมพิวเตอร์ใหม่ละมัง”

ปลายมองดูเจเดน หลินที่หัวเราะจนตาปิดหลังจากลुकพูดอะไรบางอย่าง “เขาเป็นนายแบบ?”

ปู่ป้าส่ายหน้า “เปล่า เป็นสตรีมเมอร์ พี่ก็ไม่เคยดูคลิปเขาหรอก แต่พี่ตามเขาอยู่ในไอจี แฟนคลับเจเดนเยอะนะ”

พุดจบผู้จัดการก็ล้วงมือถือออกมาเปิดแอปพลิเคชันที่ว่าให้เขาดู ปลายก็มลมงมองแฉกแค้นต์ที่มีคนติดตามอยู่ห้าแสนกว่าคน จำชื่อที่ขึ้นอยู่ด้านบนไว้ไนใจ

ในห้องมีคนใหม่เดินเข้ามา ปูเป่หรือตาจ้องอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมากระซิบกระซาบกับเขาว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ปลายส่งเสียงเออออตามประสาผู้ฟังที่ดี ในใจนึกถึงกับความสามารถในการจดจำข้อมูลของผู้จัดการที่น่าจะเอาไปสู้กับเอไอได้ นั่งฟังมาถึงเรื่องที่น่าแสดงวิยร่นคนหนึ่งมีแผนจะเบนสายไปออกอัลบั้ม ทีมงานก็เดินเข้ามาตามตัวเขาไปถ่ายคลิปแนะนำตัวพอดี

ปลายเดินตามทีมงานไปยังห้องที่ใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำ ด้านนอกมีชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวนั่งรออยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นเขาอีกฝ่ายก็ส่งยิ้มมาให้ ปลายพยายามนึกให้ออกว่าคนตรงหน้าคือใคร สุดท้ายก็จำได้แค่ว่าเป็นนักร้องจากวงบอยแบนด์วงหนึ่ง สมาชิกของบอยแบนด์วงนี้ที่มาร่วมรายการ ‘แบทเทิลบัดดี้’ มีถึงสามคนด้วยกัน ปลายไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นสมาชิกคนไหน ดังนั้นเขาจึงได้แต่ยิ้มทักทายกลับไปเพราะกลัวจะเรียกชื่อผิด

ชายหนุ่มเข้ตขาวดูจะเป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดี พอเห็นปลายนั่งลงข้างๆ เขาก็เริ่มต้นชวนคุย “ผมคุ้นหน้าพี่จังเลย พี่เซคนที่เล่นเป็นลูกชายประธานบริษัทในเรื่อง ‘บอสเลดี้ที่รัก’ หรือเปล่า”

“ใช่” ปลายพยักหน้า รู้สึกแปลกๆ เล็กน้อยเมื่อได้ยินคนพูดชื่อละครชวนจ๊กจั้นนั้นออกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “คุณดูเรื่องนี้ด้วยเหรอ”

‘บอสเลดี้ที่รัก’ เป็นเรื่องราวความรักหวานแหววในที่ทำงาน ระหว่างผู้จัดการสาววิยสามสิบกับหนุ่มน้อยพนักงานใหม่ ปลายรับบทเป็นลูกชายไม่เอาไหนของประธานบริษัทคู่แข่ง หรือพูดตรงๆ ก็

คือตัวร้ายที่มีอยู่เพื่อเน้นให้พระเอกนางเอกดูเป็นคนดียิ่งกว่าเดิม นอกจากฉากรักโรแมนติกแล้ว การดำเนินเรื่องโดยทั่วไปค่อนข้างไม่สมเหตุสมผลจนถูกชาวเน็ตพิมพ์โพสค์ค่อนข้างบ่อยและหลายครั้ง การที่อีกฝ่ายตามดูละครเรื่องนี้จนจำได้กระทั่งตัวประกอบที่โผล่มาไม่กี่ฉากอย่างเขาถือว่ามีเนื้อความคาดหมายอยู่น้อย

นักร้องหนุ่มเหมือนจะคาดเดาความรู้สึกของปลายได้ เขายกมือขึ้นลูบท้ายทอย เอ่ยด้วยท่าทางชัดเจน “ผมเป็นแฟนคลับแก้มหวานนะ”

นางเอกเรื่อง ‘บอสเลดี้ที่รัก’ ก็คือแก้มหวาน นักแสดงสาวคนดังที่เป็นรักแรกของหนุ่มน้อยหลายคนในวงการ แม้ตอนนี้เธอจะอายุสามสิบเจ็ดปีแล้ว แต่ก็ยังสวยพริ้งไม่ต่างจากตอนแรกเข้าวงการใหม่ ๆ

ปลายมองดูหนุ่มน้อยที่นั่งหน้าแดงอยู่ตรงหน้า พยายามกลืนยิ้ม “เข้าใจแล้ว”

“เอ่อ ผมชื่อเพชรนะ” อีกฝ่ายเอ่ยโผล่ออกมา ไม่รู้ว่าอยากแนะนำตัวจริง ๆ หรือต้องการเปลี่ยนเรื่องมากกว่ากันแน่ “แล้วพี่ล่ะ”

“ปลายครับ” เขาตอบ ก่อนจะย่นถามหน้านิ่ง “คุณรู้ได้ไงว่าผมอายุมากกว่า”

เพชรสะดุ้ง รีบอธิบายเสียงตะกุกตะกัก “ก็...คือ...ผมอายุสิบเก้า แล้วผมก็เห็นพี่เป็นผู้ใหญ่...ผมหมายถึงบุคคลิกนะ...”

ปลายหลุดหัวเราะออกมา เอื้อมมือไปตบเบา ๆ “ถามไปงั้นแหละ จริง ๆ ในรายการนี้ก็ไม่น่าจะมีใครอายุมากไปกว่าพี่แล้ว”

“พี่อย่าแก้งผมสิ” เพชรถอนหายใจ ยกมือลูบหน้าอก “ผมตกใจหมด คิดว่าพี่โกธจริง”

พวกเขาทั้งคู่คุยกันต่ออีกครู่หนึ่ง ปลายได้รู้ว่าวงบอยแบนด์ของ

เพชรชื่อว่าวันวันอัป (1One Up) มีสมาชิกทั้งหมดสิบเอ็ดคน นอกจากเพชรแล้วยังมีคนชื่อกันต์กับพะพายที่ถูกส่งมาเข้าร่วมรายการ ‘แบทเทิลบัดดี้’ ตอนที่เพชรถูกเรียกตัวไปถ่ายคลิป พวกเขา ก็แลกเปลี่ยนทางติดต่อกันเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

รอดต่อไปไม่นาน ทีมงานก็เปิดประตูออกมาเรียกให้ปลาย เข้าไป ด้านในห้องถูกจัดเป็นสตูดิโอเล็กๆ นอกจากกล้องและไฟที่ตั้งอยู่ก็มีเพียงเก้าอี้พับหนึ่งตัวด้านหน้าจากหลังที่เป็นผนังอิฐ เปลือยสีขาว เขานั่งลงบนเก้าอี้ ก่อนจะปรับสีหน้าให้ดูผ่อนคลาย

ทีมงานที่นั่งอยู่หลังกล้องเริ่มอ่านคำถาม “แนะนำตัวสั้น ๆ หน่อยครับ ขอเป็นชื่อ อายุ แล้วก็อาชีพ”

“สวัสดิ์ครับ ผมปลาย เพลวรพี อายุยี่สิบแปดปี ทำอาชีพ นักแสดงครับ”

“ทำไมคุณถึงตัดสินใจมาเข้าร่วมรายการนี้”

ปลายกระตุกยิ้ม สงสัยในใจว่าจะมีใครตอบคำถามออกไปตามจริงบ้างไหม เช่นว่า “เพื่อเงินครับ” หรือ “ดันสังกัดสั่งให้มาครับ” แต่ภายนอกก็พูดไปตามบทที่เตรียมมา

“ผมเคยดูเวอร์ชันของประเทศอื่นมาก่อน คิดว่าคอนเซปต์ของรายการน่าสนใจดีครับ ดูน่าสนใจ...”

หลังจากนั้นการสัมภาษณ์ก็ดำเนินต่อไป นอกจากคำถามที่ไม่ต่างจากที่ระเบิดอย่าง ‘อยากจับคู่กับใครมากที่สุด’ ซึ่งเขาเอาตัวรอดไปได้ด้วยการบอกว่า ยังไม่ได้ทำความรู้จักกับผู้ร่วมรายการครบทุกคน ที่เหลือก็เป็นคำถามทั่ว ๆ ไป พอตบคำถามครบแล้ว ทีมงานก็บอกให้เขากลับบ้านได้เลย

ตอนที่ปลายออกจากห้องมา ปูเป้ที่ยืนรออยู่ตรงทางเดินก็ กวักมือเรียกเขา สีหน้าท่าทางดูแปลกไปจากปกติ

ปลายเดินไปหาผู้จัดการ “มีอะไรเหรอ ปู่ปู่”

ทำงานร่วมกันมาหลายปี เขารู้ดีว่าเวลาปู่ปู่ทำสีหน้าแบบนี้ หมายความว่าไปรู้เรื่องสำคัญอะไรสักอย่างมาแน่นอน เพียงแต่ไม่รู้ ว่าเรื่องนั้นจะเป็นแค่ข่าวซุบซิบในวงการ หรือข่าวที่เกี่ยวข้องกับงานของเขาโดยตรง

ผู้จัดการรีบดึงแขนเขา กระซิบเสียงค่อย “ไปที่รถกันก่อน เดี่ยวจะเล่าให้ฟัง”

พวกเขาเดินออกไปด้วยกัน ไม่มีใครพูดอะไร บรรยากาศชวนให้รู้สึกว่ามีลึกลับมคมในอย่างยิ่ง พอประตูรถปิดลง ปู่ปู่ก็เริ่มต้นเล่า ด้วยเสียงรวดเร็ว “พี่เพิ่งรู้ว่าที่จริงวันนี้จะต้องถ่ายรูปรวมกันยี่สิบคน แต่มีคนหนึ่งไม่วาง โปรดิเวเซอร์เลยบอกว่าถ้าไม่มีเขาก็ไม่จำเป็นต้องถ่ายแล้ว รู้ไหมว่าคนนั้นคือใคร”

ปู่ปู่จะตื่นเต้นมาก ปลายเลยได้แต่ให้ความร่วมมือด้วยการเอ่ยถามตามน้ำไป “ใครอะ”

“คิมหันต์ วงแพนเธอร์” ปู่ปู่กดเสียงต่ำราวกับกลัวเจ้าของชื่อจะโผล่ออกมาจากอากาศที่ว่างเปล่า

ปลายเลิกคิ้ว ถึงเขาจะไม่ค่อยได้ติดตามวงการเพลง แต่ก็เคยฟังเพลงของวงแพนเธอร์ หากจะพูดว่าพวกเขาคือบอยแบนด์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศตอนนี้ก็คงไม่ผิดนัก

เขาอดถามไม่ได้ “ทำไมคิมหันต์ถึงยอมมาถ่ายรายการนี้”

สำหรับดารานำใหม่ในวงการที่ต้องการปั้นปายให้สูงยิ่งกว่าเดิม หรือพวกหน้าเก่าที่ขาดแคลนกระแสอย่างเขา รายการ ‘เบทเทิลบัดดี้’ ถือเป็นโอกาสขั้นดีที่ควรค่าแก่การแย่งชิง แต่สำหรับศิลปินที่มีฐานแฟนคลับมั่นคงอยู่แล้วนั้น รายการเรียลิตีที่ต้องมาแข่งขันกับคนอื่นเพื่อคะแนนโหวตแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจะสนใจ

ด้วยสถานะในวงการของคิมหันต์ตอนนี้ สามารถไปปรับหน้าที่ เป็นกรรมการในรายการประกวดร้องเพลงของไอดอลส์กรายการก็ ยังได้ ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ถึงเลือกมาถ่ายรายการเรียลิตีแทน

“ไม่รู้เหมือนกัน” ปูเป็ยกไหล่ ก่อนเอ่ยเสียงขรัม “แต่ปลาย พยายามอยู่ห่าง ๆ เขาเอาไว้นะ”

“ทำไมล่ะ” ปลายอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้ คนดังจะมาออกรายการเดียวกัน ปกติแล้วผู้จัดการควรหวังให้เขาพยายามตีสนิท อีกฝ่ายไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงกลายเป็นบอกให้อยู่ห่าง ๆ ไปเสียได้

“ยังจำDRAMANั้นได้มั๊ย ที่สามสี่ปีก่อนพี่เคยเล่า กระทุ้ในเว็บ มันโดนลบไปแล้ว แต่มีคนเก็บเอาไว้...นี่ไง เจอแล้ว” ปูเป็ใช้นิ้วจิ้มหน้าจออยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะยึดโทรศัพท์ที่ใส่มือเขา “ลองอ่านดู”

กระทุ้นั้นตั้งชื่อว่า ‘ทุกคนช่วยดูหน่อย เด็กผู้ชายในรูปไซคนเดียวกับที่เราคิดใหม่’

รูปในกระทุ้เป็นรูปที่ถูกถ่ายด้วยกล้องมือถือรุ่นเก่า ภาพจึงค่อนข้างเบลอล แต่ก็ยังพอมองออกกว่าเป็นเด็กผู้ชายสามคน สองคนในนั้นสวมชุดเครื่องแบบมัธยมปลายของโรงเรียนชายล้วนชื่อดัง คนที่ตัวเล็กกว่าสวมเสื้อกันหนาวสีครีมทับเสื้อนักเรียน ยืนหลบอยู่ด้านหลังเด็กผู้ชายที่ใส่เสื้อยืดสีแดง ทั้งสองคนกุมมือกันอยู่ เห็นแล้วพอจะเดาได้ว่าความสัมพันธ์ไม่ใช่แค่เพื่อนธรรมดา

นักเรียนชายอีกคนยืนขวางอยู่ด้านหน้าคนทั้งคู่ เขามีรูปร่างสูงโปร่ง ผมด้านหน้าค่อนข้างยาว ชายเสื้อนักเรียนหลุดลุ่ยออกนอกกางเกง ดูเหมือนพวกอันธพาลอยู่หน่อย ๆ ในรูปเขากำลังยื่นมือออกไป ทำท่าเหมือนจะผลักเด็กผู้ชายสวมเสื้อกันหนาว

เจ้าของกระทุ้พิมพ์บรรยายไว้ด้านล่าง

สองปีก่อน เคยมีคนเอารูปนี้มาโพสต์ลงเว็บบอร์ดปิด แล้วก็

เขียนเล่าเรื่องทีไปเจอมา เราขออนุญาตก็อปคำพูดจากต้นทางมา ให้อุ้เลยนะคะ

วันนี้ไปเดินแถวยูซีเซนเตอร์มา เจอเด็กมัธยมทะเลาะกัน เหตุการณ์คือตอนแรกน้องเสื้อสีครีมกับเสื้อแดงก็เดินจับมือกันอยู่ เห็นมีป้อนขนมกันด้วย น่าจะเป็นแฟนกันแหละ ชั้นคิดว่าน้อง ๆ น่ารักดี ก็เลยแอบมอง ปรากฏว่าคนที่ตัวสูง ๆ พุงมาจากไหนไม่รู้ อยู่ดี ๆ ก็มายืนขวาง แล้วก็เริ่มตะโกนด่า เสียงดังมาก ชั้นจำมาอาจ จะไม่เ๊ะทุกคำนะ แต่ที่จำแม่น ๆ ได้คือ ‘มึงแม่งโคตรน่ารังเกียจ’ ‘พวกมึงกล้ามากนะที่มาเดินอยู่แถวนี้’ แบบด่าแรงมาก แล้วทำหน้าที่แบบเหยียด ๆ อะ น้องเสื้อครีมก็เหมือนพยายามจะบอกให้หยุด แต่ มันไม่หยุดเลย แล้วยังเข้ามาผลักไหล่น้องเขาอีก แล้วด่าประมาณ ว่าเขาอยู่ที่โรงเรียนก็อ่อยผู้ชาย จะเอาผู้ชายให้ครบทั้งโรงเรียนอะไร จัง คือชั้นสงสัยว่าน้องเสื้อครีมมาก น้องหน้าแบบจะร้องไห้แล้วอะ ละ น้องก็ได้แต่ถามว่าทำไมต้องมาพูดแบบนี้ ไปคุยกันดี ๆ ไม่ได้หรือ ตอนหลังชั้นเลยถ่ายรูปไว้ แล้วว่าจะไปเรียกยามมาจัดการ แต่เพื่อน ของเด็กคนนั้นลากตัวไปก่อน เหมือนกลัวว่าจะมีเรื่องกันมั้ง

ที่เอามาโพสต์แบบนี้จะบอกว่าประจักษ์ก็ได้นะ แต่ชั้นเกลียด พวกเด็กผู้ชายแบบนี้มาก การบูลลี่ คนอื่นมันสนุกนักหรือ หน้าตาก็ดีนะ แต่สันดานแย้]

บังเอิญที่เราไปเจอรูปสมัยมัธยมของนักร้องอักษรย่อ ค. ควาย เทียบดูแล้วคู้้น ๆ ใหม่อ่า

เจ้าของกระทู้แปะรูปไว้ด้านล่างข้อความ เด็กหนุ่มในรูปคือ เข้มดกดำ หน้าตาหล่อเหลา เทียบกับรูปเบลอ ๆ ข้างบนก็พอจะมอง

⁵ มาจากคำว่า Bully หมายถึง การกลั่นแกล้งรังแก

ออกอยู่ว่าเค้าหน้าคล้ายคลึงกัน

ด้านล่างเป็นความคิดเห็นที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี ยูสเซอร์คนหนึ่งใช้โปรแกรมตัดต่อภาพซูมดูเลขประจำตัวนักเรียนที่ ปักอยู่บนอกเสื้อ ทุกคนล้วนบอกว่าตัวเลขดูเหมือนจะตรงกัน

นอกจากนั้นยังมีความคิดเห็นอื่น ๆ อีกยาวเหยียด ปลาย ไม่ได้เลื่อนไปอ่านต่อ เขาส่งมือถือคืนให้ผู้จัดการ “นี่ข่าวจริงหรือ”

เรื่องนี้ปู่เคยเล่าให้เขาฟังมาก่อนแล้วจริง ๆ ตอนนั้นเขาจำ ได้แค่ว่าบุคคลในเรื่องคือนักร้อวงวัยรุ่นคนหนึ่ง ไม่ได้จำว่าเป็นใครชื่อ อะไร คิดไม่ถึงว่าจะกลายเป็นสมาชิกของวงแพนเธอร์ที่โด่งดังระดับโลก ประเทศ

“เจ้าตัวเขาก็ไม่เคยยอมรับหรอก แต่เพื่อนพี่ที่ทำงานกับเจ้ มะเหมี่ยวเล่าให้ฟังว่าตอนเจอกัน เจ้มะเหมี่ยวดูบเขนนิดเดียว เขา รีบดึงกลับเลยนะ สีหน้าคือออกเลยว่ารังเกียจ” ปู่เป่เล่าจบก็บ่ปาก

ปลายพูดอย่างลึกลับ “เขาอาจจะไม่ชอบให้ใครจับตัวหรือเปล่า”

“ก็แค่นิด ๆ หน่อย ๆ เอง ดาราผู้ชายคนอื่นโดนเยอะกว่านั้น ยังทำได้เลย พี่ว่าเขาไม่ชอบกะเทยมากกว่า” ปู่เป่โบกมือไปมา “เอา เป็นว่าปลายอย่าไปยุ่งกับเขามาก เห็นคนบอกว่าสมัยเรียนเขาเคย ไล่เตะเพื่อนที่เป็นเกย์ด้วยนะ”

“...” ปลายดึงเข็มขัดมาคาด ก่อนจะเริ่มต้นสตาร์ตรถ

“นี่วันนี้เขามาอัดไม่ได้ ตัดงาน เดี่ยวจะถ่ายเดี่ยวแยกต่างหาก” ผู้จัดการของเขายังคงพูดต่อไป “เห็นว่าข้างบนโอ่น่าดู ไม่รู้ว่าเสนอ ค่าตัวให้เขาเท่าไร คงเยอะกว่าเราสักสิบเท่าละมั้ง น่าอิจฉาจริง ๆ”

สองสัปดาห์ถัดไป ปลายก็ได้เจอกับคิมหันต์เป็นครั้งแรก

ตอนนั้นเหลืออีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงจะเป็นเวลาถ่ายทดสอบ ทาง

รายการจัดเก้าอี้สามแถวให้พวกเขานั่งเรียงกัน ปลายนั่งอยู่ตรงแถวที่สอง ด้านซ้ายเป็นเก้าอี้ว่าง ส่วนคนที่อยู่ด้านขวาของเขาดูเหมือนจะมากับคนรู้จัก สองคนคุยกระซิบกระซาบกันไม่หยุดปาก ปลายที่หัวเดียวกระเทียมลิบเลยได้แต่หยิบมือถือออกมาไล่อ่านข้อความในไลน์กลุ่มแทน กลุ่มนี้มีสมาชิกอยู่ไม่กี่คน ล้วนแต่เป็นคนในบริษัทเดียวกันที่เขาสนิทสนมด้วยเป็นการส่วนตัว

‘★INGING★: [รูปภาพ]’

‘★INGING★: คอหมูย่างร้านนี้ริวิวปังมาก อยากกินนนน’

‘★INGING★: พี่ปลายคนดีที่หนึ่ง พาน้องไปกินหน่อยน้ำ @ Plai’

‘PupaePP: [อีโมจิรูปมีด]’

‘Kavin: 5555 อ้วนอ้ย’

‘★INGING★: กวินอย่าสอต กุไม่ได้ชวนมึงจ้า’

‘★INGING★: @PupaePP แม่ปล่อยหนูไปเถอะ ถือว่าเป็นชิตเดย์ก็ได้’

ปลายมองดูรูปคอหมูย่างชิ้นหนาติดมันที่อิงดาวส่งมา อดหัวเราะในลำคอไม่ได้ รุ่่น้องของเขาคนนี้เป็นนักกินตัวยง ถึงเวลาถ่ายละครจะโดนผู้จัดการบังคับให้กินอาหารคลีนเพื่อควบคุมน้ำหนัก แต่พอได้พักเมื่อไร อิงดาวก็จะเข้าไปอ่านริวิวตามเพจอาหาร แล้วหาร้านใหม่ ๆ ส่งมาชวนคนอื่นไปกินอยู่เรื่อย ปูเป่พยายามห้ามจนเหนื่อยก็ไม่เป็นผล สุดท้ายเลยได้แต่กำหนดให้เธอกินตามใจปากได้ อาทิพย์ละครึ่ง แล้วคอยควบคุมให้อิงดาวตั้งใจออกกำลังกายเผาผลาญไขมันแทน

เขากำลังพิมพ์คำตอบส่งไป ตรงประตูทางเข้าก็มีเสียงฮือฮาดังขึ้นมา ปลายเงยหน้าขึ้น แล้วก็ได้เห็นที่มาของเสียงเหล่านั้น

ชายหนุ่มที่เดินเข้ามาในสตูดิโอถ่ายทำน่าจะสูงวัยแปดสิบห้า เซนติเมตรขึ้นไป เส้นผมทั้งศีรษะถูกย้อมเป็นสีทองอันแสนสะดุดตา บนจมูกโด่งเป็นสันที่ตรงปลายเซิดขึ้นน้อยๆ มีแว่นกันแดดแบรנדหรูวางพาดอยู่ ทว่าทุกรูขุมขนตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าเหมือนจะแผ่ออรั่วของศิลปินชื่อดังออกมา

เมื่อคนคนนี้ปรากฏกาย ทุกคนในกองถ่ายก็พร้อมใจกันหยุดจากสิ่งที่ทำอยู่เพื่อหันไปมองเขา แม้แต่ผู้ชมในห้องถ่ายทอดสดที่ทางรายการคัดเลือกมาอย่างดีแล้วก็ยังอดส่งเสียงหวีดร้องอย่างตื่นเต้นไม่ได้

ในบรรดาเข่ารับเชิญ คนที่จะก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองแบบนี้ได้ก็มีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น

ปลายมองสำรวจชายหนุ่มที่ผู้จัดการบอกให้เขาอยู่ห่างๆ ก่อนจะอดรู้สึกเห็นด้วยกับปู่ไปไม่ได้ คิมหันต์ดูตัวสูงใหญ่กว่าที่เขาเคยเห็นในรูปมาก ถ้าอาการเกลียดเกลียดของหมอนี้เกิดกำเริบขึ้นมา เขาไม่ค่อยมั่นใจว่าตัวเองจะสามารถสู้ชนะได้

ปลายเคยเข้าเรียนคลาสศิลปะการต่อสู้มาก่อน แต่ก็เป็นการเรียนระยะสั้นเพื่อให้ทำทางในการเล่นคิวปู้ดูสมจริงเท่านั้น ในชีวิตจริงเขายังไม่เคยมีเรื่องชกต่อยกับใครมาก่อน พิจารณาดูขายาวๆ กับไหล่กว้างๆ ของอีกฝ่ายแล้ว การหลบไปให้ไกลน่าจะเป็นทางออกที่ฉลาดที่สุด

ผู้หญิงผมสั้นท่าทางเอาการเอางานที่ดูเหมือนจะเป็นผู้จัดการของคิมหันต์พูดอะไรบางอย่างกับทีมงาน ได้ยินแว่วๆ ว่าระหว่างทางเกิดอุบัติเหตุ พวกเธอเลยมาสาย เดี่ยวจะสั่งมือดีให้ทุกคน

เป็นการชดเชย ถ้าเป็นยามปกติ ความสนใจของปลายก็คงไปอยู่ที่อาหารฟรี แต่ตอนนี้เขาไม่มีเวลาไปสนใจว่าผู้จัดการของคิมหันต์จะสั่งอะไรมา เนื่องจากผู้ชายหัวทองคนนั้นกำลังก้าวขายาว ๆ เข้าใกล้ เขาเข้ามาเรื่อย ๆ

ปลายมองไปรอบ ๆ ตัว ก่อนจะค้นพบว่าที่ว่างเพียงที่เดียวที่เหลืออยู่ก็คือเก้าอี้ทางซ้ายของเขานั่นเอง เขาหันกลับมามองคิมหันต์ อีกฝ่ายเดินผ่านแถวแรกมาแล้ว ไม่นานก็ชะลอฝีเท้า ก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ เขาอย่างพอดีบพอดี

ปลายรีบหันกลับมา บังคับสีหน้าให้ดูเป็นปกติที่สุด จากนั้นก็พิมพ์ข้อความส่งไปหาผู้จัดการของตัวเอง

‘Plai: พี่ปู่ไป จำที่พี่บอกให้ผมอยู่ห่าง ๆ จากคิมหันต์วงแพนเธอร์ได้มั๊ย’

‘PupaePP: จำได้สิ’

‘PupaePP: ทำไมเหรอ’

‘Plai: ตอนนีเขานั่งอยู่ข้าง ๆ ผม’

‘PupaePP: ???’

‘PupaePP: !!!!!’

เขายังไม่ทันได้พิมพ์ต่อ ทีมงานก็ประกาศว่าใกล้ถึงเวลาแล้ว ขอให้ผู้เข้าร่วมรายการทุกคนเก็บโทรศัพท์มือถือและเตรียมตัวให้พร้อม ปลายเลยไม่ได้อ่านว่าผู้จัดการตอบกลับมาว่าอะไรบ้าง แต่จากที่กระเป๋ากางเกงของเขาสั้นไม่หยุด ดูเหมือนจะเยอะทีเดียว

คลิปแนะนำตัวของพวกเขาคงจะถูกฉายใกล้จบแล้ว พิธีกรชายประจำรายการยืนรออยู่หน้ากล้อง พอได้รับสัญญาณให้เริ่มได้

เขาก็ฉีกยิ้ม เริ่มต้นพูด “ยินดีต้อนรับทุกคนเข้าสู่รายการแบทเทิลบัดดี้ ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณท่านผู้ชมทางบ้านที่ให้การตอบรับอย่างกระตือรือร้นมาตั้งแต่วันที่ปล่อยโปสเตอร์ออกไปวันแรก สำหรับอีพีแรกนี้ เราก็จะให้หนุ่ม ๆ ทุกคนมาทำความรู้จักกันก่อน โดยกติกา ก็คือ...”

“เดี๋ยวก่อนสิ” พิธีกรหญิงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เขาพูดชัดขึ้นมา เธอกลอกตามองบนแบบที่มองดูก็รู้ว่าแสร้งทำ “คุณไม่ดูบ้างเลยเหรอว่าผู้ชมทางบ้านพิมพ์ประท้วงกันเข้ามาใหญ่แล้ว คนเขาเปิดแอปมาดูหนุ่มหล่อข้างหลัง ไม่ได้มาดูคุณสักหน่อย”

“ตอนหนุ่ม ๆ ผมก็หล่อเหมือนกันนะคุณ” พิธีกรชายทำหน้าที่ชิงขัง ก่อนจะสายหน้าไปมา “เอาละ ๆ ช่วยไม่ได้ ในเมื่อทุกคนเรียกร้อง งั้นเราไปพบกับหนุ่มหล่อทั้งยี่สิบคนกันก่อนเลย!”

ผู้ชมในห้องถ่ายทอดสดพร้อมใจกันปรบมือเสียงดัง ปลายส่งยิ้มบาง ๆ ให้กล้อง ยกมือขึ้นโบกเล็กน้อย ในเมื่อคนที่นั่งข้างเขาคือนักร้องหนุ่มผู้ส่งรายการขึ้นเทรนด์อันดับหนึ่งหลังจากสัปดาห์ที่แล้ว ทีมงานประกาศว่าคิมหันต์จะมาเข้าร่วมรายการด้วย ปลายก็พอจะเดาได้ว่าตากล้องจะต้องเลือกถ่ายมาทางนี้แน่นอน

ไม่รู้ว่าผู้จัดการที่นั่งดูอยู่จะเป็นกังวลที่เขานั่งข้าง ๆ คิมหันต์หรือดีใจที่เขาได้แอร์ไทม์⁶ มากกว่ากัน

“ไม่ทราบว่าคุณคุณพอใจกันหรือยังครับ” พิธีกรชายถอนหายใจ

ผู้ชมในห้องส่งตะโกนตอบกลับมา “พอใจ!”

“ถ้าอย่างนั้นเรามาอธิบายภารกิจวันนี้กันเลยดีกว่า” พิธีกร

⁶ หมายถึง ช่วงเวลาในการออกอากาศ

ชายพูดต่อ “เพื่อให้ความสัมพันธ์ของพวกคุณแน่นแฟ้น เราตัดสินใจว่าจะต้องจัดกิจกรรมละลายพฤติกรรมกันสักหน่อย”

พิธีหญิงหันมาพูดกับพวกเขาที่นั่งอยู่ “ก่อนอื่นขอให้ทั้งสี่สิบคนจับคู่กันตามใจชอบเลยคะ เราจะให้เวลาพวกคุณแค่สิบวินาทีเท่านั้น เริ่ม!”

พิธีกรทั้งคู่เริ่มต้นนับพร้อม ๆ กัน “สิบ...เก้า...แปด...”

ปลายรีบมองไปรอบ ๆ คนเดียวที่เขารู้จักคือเพชรที่เจอกันเมื่อตอนมาอัดคลิปแนะนำตัว แต่ตอนนี้เพชรนั่งอยู่ริมขวามือของแถวที่สามซึ่งออกจะไกลเกินไปสักหน่อย คนต่อไปที่เขามองหาก็คือ เจเดน หลิน หนุ่มจีนคนนั้น ที่นั่งของเจเดนคือแถวที่หนึ่ง เยื้องไปด้านหน้านิดเดียว แคร่ยื่นมือออกไปก็แตะไหล่ได้แล้ว ปลายตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เขากำลังจะขยับมือยกขึ้นตอนที่มือเสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างหู

“คู่กันไหมครับ”

แวบหนึ่งปลายคิดว่าตัวเองอาจจะหูแว่ว แต่เมื่อหันไปทางต้นเสียง เขาก็สบตาเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่มองจ้องกลับมา

ชายหนุ่มที่ผู้จัดการสั่งให้เขาเว้นระยะห่างโน้มตัวมาใกล้ ก่อนจะพูดอีกครั้ง “จับคู่กับผมไหมครับ พี่ปลาย”

3

คิมหันต์คิดว่าวันนี้ น่าจะไม่ใช่วันของเขา

เริ่มจากกระจกผมด้านหลังที่ชี้ตั้งขึ้นเหมือนเสาอากาศและ ปฏิเสธที่จะยอมจำนนให้หัวของช่างทำผม ผู้จัดการบ่นว่าเขาไม่ยอม บำรุงผมให้ดี ๆ แต่สาเหตุที่เส้นผมของคิมหันต์กลายเป็นแบบนี้ก็ เพราะทีมสไตลิสต์ลงความเห็น ว่า เขาต้องเปลี่ยนลุคใหม่ในซิงเกิ้ล ล่าสุด หลังจากผ่านน้ำยาฟอกสีมาถึงสามครั้งด้วยกัน การจะหวังให้ เส้นผมของเขายังมีน้ำหนักเท่าเดิมนั้นเป็นไปได้โดยสิ้นเชิง

รายการจะเริ่มถ่ายทอดสดตอนหนึ่งทุ่ม พอห้าโมงเย็นคนขับ รถที่นี้รานัดเอาไว้โทร. มาแจ้งข่าวร้ายว่าอาหารเที่ยงทำพิษ ตอนนี กำลังนอนในน้ำเกลืออยู่โรงพยาบาล ไม่สามารถมารับพวกเขาได้ แล้ว

เวลาค่อนข้างกระชั้นชิด ผู้จัดการของเขาจึงตัดสินใจลงมือขับ รถเอง สตูดิโอที่ถ่ายทำอยู่ทางนอกเมือง นิราผู้ชำนาญแค่เพียงถนน แถวบ้านและบริษัทจึงมอบหมายหน้าที่ดูเส้นทางให้คิมหันต์ ก่อน

จะได้พบว่าศิลปินของตัวเองยังมีจุดอ่อนอันยิ่งใหญ่ที่แอบซ่อนไว้
 ครั้งชั่วโมงถัดมา พวกเขาติดแหงกอยู่บนถนนที่มุ่งหน้าไปยัง
 ทิศทางตรงกันข้าม นีรากำลังพวงมาลัยรถยนต์จนข้อนิ้วเปลี่ยนเป็นสี
 ขาว เค้นเสียงลอดโรฟีน “สะพานกลับรถที่ใกล้ที่สุดอยู่ตรงไหน”

คิมหันต์กะพริบตามองแผนที่บนหน้าจอ ตอบด้วยน้ำเสียง
 ลังเล “น่าจะเป็น...อีกหนึ่งกิโล ตรงหน้าปั๊ม”

นีรารวยโทรศัพท์มือถือมาดูเอง รู้สึกได้ว่าเส้นเลือดที่ขมับเต้น
 ตูบ ๆ “นั่นมันสะพานข้ามคลอง”

เธอจัดการปึกหมุดสถานที่ปลายทางใหม่ กดปุ่มเปิดใช้ระบบ
 นำทาง จากนั้นก็โยนมือถือกลับคืนไปให้เจ้าของ “เปิดเสียงให้ดัง ๆ
 เดียวที่ฟังจีพีเอสเอาเอง”

คิมหันต์ถามอย่างงุนงง “ตอนแรกพี่บอกว่าระบบมันชอบพา
 อ้อมเลยขอให้ผมบอกทางให้ไม่ใช่หรือ”

“ยังไงก็คงไม่สามารถอ้อมไปกว่าตอนนี้ได้แล้วละ” นีราทอด
 สายตามองรถด้านหน้าที่ติดกันยาวเหยียด รู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งที่
 ไม่ได้ชักประวัติคนข้าง ๆ ให้ดีก่อนมอบหมายงาน “ถามจริง ๆ นะ
 คิม ตอนเรียนภูมิศาสตร์ เธอชอบตักพาร์ตการอ่านแผนที่ใช่ไหม”

คิมหันต์ “...”

เขาจำได้ว่าโรงเรียนไม่มีการสอนอ่านภูเกิลแมปเสียหน่อย

เหลือเวลาอีกยี่สิบห้านาทีจะเริ่มถ่าย พวกเขามาถึงสตูดิโอ
 ในที่สุด โชคดีที่คิมหันต์แต่งหน้าแต่งตัวมาเรียบร้อยแล้ว จึงไม่ถึงกับ
 สร้างปัญหาให้ทีมงาน แต่การเป็นคนที่มาถึงช้าสุดก็คงทำให้ภาพ-
 ลักษณะของเขาในใจผู้ร่วมรายการคนอื่น ๆ กลายเป็นพวกดาราดังที่
 ชอบถืออภิสิทธิ์ไปโดยปริยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่เขาต้อง

ไปอัดคลิปแนะนำตัวแยกจากคนอื่นมาแล้วก่อนหน้านี้

“รีบไปนั่งเลย” นีรารุ่นหลังเขาเบาๆ ก่อนจะลดเสียงลง “ที่นั่งข้างๆ ปลายว่างอยู่พอดี ทำตัวให้เป็นธรรมชาติละ”

คิมหันต์กดหัวคิ้วลงเล็กน้อยจนสังเกตเห็น การใช้ชีวิตเป็นบุคคลสาธารณะมาห้าปีทำให้เขาเรียนรู้ที่จะควบคุมสีหน้าของตัวเองแล้ว แต่แผนการนี้ของนिरาก็ยังทำให้เขารู้สึกอึดอัดใจอยู่ดี

ชายหนุ่มก้าวเดินไปข้างหน้า พยายามบอกกับตัวเองในใจว่าการทำตัวเป็นมิตรกับเพื่อนร่วมงานคือเรื่องที่เหมาะสมทำอยู่แล้ว และสถานการณ์ในตอนนี้อะไรก็ได้ต่างอะไรจากตอนที่เขาต้องช่วยดาราสาวร่วมบริษัทโพรมิตซีริส

เขายกมือขึ้นดึงแว่นกันแดดลงมา แสงไฟบนเวทีสว่างจ้าจนต้องเบือนหน้าหนี จังหวะนั่นเอง คิมหันต์ก็ได้เห็นคนที่นั่งติดกับเก้าอี้ตัวที่ว่างเต็มๆ ตา

ปลาย เปลวไฟที่ตัวจริงผิวขาวกว่าในรูป เส้นผมสีดำด้านหน้าถูกเซตให้เปิดหน้าผากเล็กน้อยคล้ายไม่ตั้งใจ ดวงตาสองชั้นดำขลับริมฝีปากหยักสีชมพูอ่อน มุมปากไม่ได้ยกขึ้นส่งผลให้เครื่องหน้าคมชัดนั้นดูติดจะเย็นชา ฝ่าเท้าของคิมหันต์ชะงักไปครึ่งจังหวะทันที

โชคดีที่ไม่มีใครสังเกตเห็นความผิดปกติของเขา คิมหันต์ผ่อนคลายใจ ทั้งตัวนั่งลงข้างๆ ปลายที่ก้มหน้าพิมพ์อะไรบางอย่างในโทรศัพท์

เขาลอบมองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย ในใจคิดหาคำเริ่มต้นบทสนทนาที่เหมาะสมที่สุด

‘สวัสดิ์ครับ ผมชื่อคิม’ ...อันนี้ก็เป็นการเกินไป

‘สมัยเรียนมัธยมผมชอบละครที่คุณเล่นมาก ขอลายเซ็นได้ไหม’ ...อันนี้ช่วงต้นเหมือนแะเรื่องอายุของเขา ช่วงท้ายก็ดู

กระตือรือร้นจนค่อนข้างปลอม ยังใช้ไม่ได้

‘ชื่ออะไรหรือครับ’ ...อันนี้น่าจะปลอดภัยที่สุด คำถามมาตรฐานของคนที่เจอกันครั้งแรก เพียงแต่การถามชื่ออีกฝ่ายทั้งที่รู้อยู่แล้วมันออกจะแปลก ๆ อยู่บ้าง

คิมหันต์รวบรวมกำลังใจ รู้สึกเหมือนกลับไปอายุสิบเจ็ดปีอีกครั้ง แต่เขาเพิ่งเปิดปากยังไม่ทันได้เปล่งเสียง ที่งานก็ประกาศออกมาดีให้ทุกคนเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการถ่ายทำ คนข้าง ๆ เขาก็มีมือถือเข้ากระเป่ากางเกง ยึดตัวนั่งหลังตรง มือประสานกันบนหน้าขา เป็นท่าที่นั่งที่เหมาะกับการออกกล้อง

โอกาสชวนคุยก่อนเริ่มถ่ายรายการหมดลงเสียแล้ว

คิมหันต์ฟังพิธีกรพูดเปิดรายการ จากนั้นก็พยักหน้าเล็กน้อย เมื่อกล้องเบนมาทางเขา พอเสียงกริตรี้องของผู้ชมในห้องส่งเบาลง พิธีกรก็เริ่มต้นพูดถึงกิจกรรมในวันนี้

‘แบบเทิลบัดด์’ อาจจะมีส่วนที่ต้องอัดล่วงหน้า แต่ถึงอย่างนั้นทางรายการก็ยังยึดมั่นกับการเป็นเรียลิตีเต็มที รายละเอียดของกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมรายการต้องทำจะไม่มีกรบอกล่วงหน้าเพื่อให้รีแอคชันของพวกเขาสมจริงที่สุด

เมื่อได้ยินคำว่า ‘ขอให้ทั้งสี่สิบคนจับคู่กันตามใจชอบ’ คิมหันต์ก็รีบหันไปหาคนที่นั่งอยู่ติดกันแล้วเอ่ยปากชวน

“คู่กันไหมครับ”

อีกฝ่ายหันกลับมา ดวงตาคู่นั้นสีดำตัดขาวชัดเจนราวกับวาดด้วยหมึก ยากที่จะอ่านได้ว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่

ถูกจ้องมองในระยะประชิดเช่นนี้ สมอของคิมหันต์เกิดลัดวงจรไปชั่วขณะ โพล่งออกมาทันที “จับคู่กับผมไหมครับ พี่ปลาย”

พอพูดออกไปแล้วถึงนึกขึ้นได้ว่า ตัวเองหลุดปากเรียกชื่อคน

ตรงหน้าทั้งที่ยังไม่เคยทำความรู้จักกัน แถมยังเรียกอย่างสนิทสนมอีกด้วย

...แบบนี้มันดูน่าขนลุกสุด ๆ ไปเลยไม่ใช่หรอ

ดวงตาสีดำคู่นั้นกะพริบซ้ำ ๆ ก่อนที่อีกฝ่ายจะตอบกลับมา “ได้สิ”

คิมหันต์ลอบฝอกลมหายใจอย่างโล่งอก แต่ยังไม่ทันได้อธิบายเรื่องชื่อ พิธีกรหญิงก็พูดขึ้นมาก่อน

“หมดเวลาแล้วค่ะ! ตอนนี้อย่าให้ทุกคนมองหน้าคู่ของตัวเองเอาไว้ให้ดี นั่นคือบัดดี้ของคุณในอีพีนี้ค่ะ หลังจากนั้นเราจะส่งกล่องใบนี้ไปเรื่อย ๆ ให้แต่ละคู่จับฉลากนะคะว่าได้หมายเลขอะไร พอได้หมายเลขแล้วก็อย่าเพิ่งบอกใครล่ะ รู้กันแค่สองคนไปก่อนนะ”

กล่องที่ว่าทำมาจากกระดาษลัง แปะทับด้วยกระดาษสีดำ ด้านบนจะเป็นรูขนาดพอให้สอดมือเข้าไปได้ พอมาถึงตาของพวกเขา คิมหันต์ก็ยื่นกล่องใบนั้นให้คนข้าง ๆ

ปลายตัวตวัดสายตามองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะล้วงมือลงไป มือของชายหนุ่มสวยมาก ขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา นิ้วมือเรียวยาวเห็นข้อนิ้วชัดเจน เล็บกลมมนสีชมพูตัดสั้นเรียบร้อย ตอนที่มือข้างนั้นชักออกมาจากรูด้านบนกล่องช้า ๆ คิมหันต์ก็ลอบกลืนน้ำลาย

เจ้าของมือไม่ได้รับรู้ถึงความคิดที่กำลังกระเจิดกระเจิงของบัดดี้ที่อยู่ข้างกาย เขาคลี่กระดาษเปิดออกอ่าน “หมายเลขเจ็ด”

คิมหันต์รีบสลัดความคิดแปลก ๆ ออกไปจากหัว เขาออกความเห็น “ได้เลขเจ็ด แสดงว่าพีโซคดีนะนี่”

ปลายมอดดูเลขเจ็ดบนกระดาษอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถามว่า “มันเป็นเลขไม่ดีไม่ใช่หรอ”

คิมหันต์เอ่ยอย่างประหลาดใจ “มันไม่ได้เป็นเลขนำโชคหรอก

เหรอ เหมือนตัวเลขแจ็กพอตในเกมสล็อต⁷ ไร”

ปลายพับกระดาษแผ่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ตอบกลับไปแล้ว
“อ้อ”

บทสนทนาจบลงเพียงเท่านั้น คิมหันต์ค่อนข้างมั่นใจว่าถ้า
ตอนนี้กล้องกำลังถ่ายพวกเขาอยู่ เอฟเฟกต์ที่โผล่มาในฉากหลังก็คง
ไม่พ้นจุดไข่ปลาและเสียงนกการ้องสามครั้ง เขาลอบมองสีหน้าของ
คนอายุมากกว่า พยายามนึกย้อนว่าคำพูดก่อนหน้าของตัวเองมีตรง
ไหนไปทำให้ปลายรู้สึกไม่อยากคุยด้วยหรือเปล่า

หรืออีกฝ่ายจะเข้าใจผิดว่าเขาเป็นพวกติดการพนัน...

พอกำลังถูกส่งไปจนถึงคนสุดท้าย พิธีกรชายก็จับไมค์พูดด้วย
น้ำเสียงร่าเริง “เอาละครับ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ต่อไปเราจะ
มาเข้าสู่ช่วงกิจกรรมกันเลย กิจกรรมแรกก็คือ...เกมจับป็อกกี้”

มีเสียงปรบมือผสมกับเสียงกรีดดังมาจากที่นั่งผู้ชม พิธีกร
หญิงหัวเราะ “ดูเหมือนทุกคนจะเดาได้ว่ามันเป็นเกมแบบไหน ใช่แล้ว
ค่ะ กติกาของเกมนี้ก็คือ ให้แต่ละคู่จับแท่งป็อกกี้เอาไว้คนละด้าน
จากนั้นเดินจากเวทีด้านซ้ายไปให้สุดเวทีด้านขวา คู่ไหนที่ถึงก่อน
ถือว่าชนะไป”

ฟังมาถึงตอนนี้ คิมหันต์ก็แทบรักษารอยยิ้มบนหน้าไว้ไม่ได้
ชายหนุ่มที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขาต่างพากันแสดงสีหน้าหลากหลาย บาง
คนถึงกับยกมือขึ้นกุมหน้า ไม่รู้ว่าตกใจจริง ๆ หรือแค่แสดงเพื่อให้
กล้องถ่ายกันแน่

“อย่าลืมว่าป็อกกี้ห้ามหัก ห้ามหล่นด้วยนะ ไม่งั้นจะต้องไป
เริ่มใหม่” พิธีกรชายพูดขึ้นท่ามกลางเสียงร้องโหยหวนของบรรดา

⁷ เกมสล็อตเป็นเกมพนันออนไลน์ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากสล็อตแมชชีน

ผู้เข้าร่วมรายการ

“ในเมื่อเข้าใจกติกาแล้ว เรามาสุ่มหมายเลขกันเลยดีกว่า”
พิธีกรหญิงฉีกยิ้มกว้าง “ทุกคนว่าไงคะ เลขอะไรดี”

ผู้ชมด้านล่างเวทีพากันตะโกนหมายเลขขึ้นมา พิธีกรหญิง
แก้มงมทำท่าเงี้ยหูฟัง “ว่าไงนะคะ หมายเลข...ห้ากับสอง”

“ขออีกสักคู่หนึ่ง หมายเลขอะไรดี” พิธีกรชายหรีตามองจอที่
แสดงความคิดเห็นจากผู้ชมที่บ้าน “หมายเลขแปดก็แล้วกัน”

พิธีกรหญิงประกาศด้วยรอยยิ้ม “ขอเชิญคู่ที่จับได้หมายเลข
สอง ห้า และแปดลุกออกมาเลยค่า”

ชายหนุ่มหกคนลุกขึ้นมา เทียบกับพิธีกรทั้งสองแล้วท่าทาง
ของพวกเขาดูห่อเหี่ยวกว่ามาก ผู้ชมด้านล่างเห็นแล้วก็อดหัวเราะ
กันไม่ได้

การแข่งขันเดินจับป็อกก็เริ่มต้นขึ้น คิมหันต์นั่งดูผู้ชายตัวโต ๆ
หกคนเดินเอียงข้างด้วยท่าทางงก ๆ เงิน ๆ เพื่อไม่ให้แทงป็อกก็อัน
เล็ก ๆ บาง ๆ หักครึ่งแล้วรู้สึกอยากจับผู้จัดการมาเขย่าถามว่า เธอ
คิดอะไรอยู่ตอนรับงานนี้ให้เขา

แค่คิดว่าเขากับคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ต้องไปทำอะไรแบบนั้นมัน
ก็...

คู่หมายเลขห้าที่สวนสูงห่างกันเกือบหนึ่งช่วงศირษะทำป็อกก็
หักกลางในที่สุด ทุกคนพากันหัวเราะขำขณะที่พวกเขาวิ่งไปหยิบ
ป็อกก็แห่งใหม่ คิมหันต์เหลือบมองปลายที่กำลังหัวเราะไปด้วยกัน
กับคนอื่น ๆ ดวงตาเรียวยาวกลายเป็นเส้นโค้ง กล้ามเนื้อตรงขอบตา
ล่างที่ปรากฏขึ้นมาส่งผลให้ใบหน้าหล่อเหลานั้นดูค่อนข้างอ่อนโยน

ถ้าเขาต้องไปยืนคาบป็อกก็อยู่ตรงข้ามกับคนคนนี้ ตอนที่เขา
เปลือททำแทงป็อกก็หัก ดวงตาที่เหมือนพระจันทร์เสี้ยวคู่นั้นก็อาจ

จะจ้องมองเขาตรง ๆ

หากเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นจริง จุดจบของเขาสามารถสรุปออกมาได้สามคำนั่นคือ ‘ตายหยั่งเขียด’

เกมจับป๊อกก็จบลงไปอย่างทุลักทุเล พิธีกรที่ไม่แม้แต่จะพยายามหยุดหัวเราะเชิญพวกเขากลับไปนั่งที่ ก่อนจะประกาศชื่อเกมต่อไป

“ทุกคนรู้จักเกมส่งกระดาษไหมคะ” พิธีกรหญิงชูกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ปีกหนึ่งขึ้นมา “เราจะให้หนุ่ม ๆ แข่งกันส่งกระดาษ...ด้วยปาก”

เสียงกริ๊ดร้องดังขึ้นมาทันทีที่จับประโยคนั้น พร้อม ๆ กับที่สมองของคิมหันต์ถูกสายฟ้าฟาดจนลัดวงจร

ด้วยปาก...ด้วยปาก...ปาก...

ไวก่หาความคิด เขาเลื่อนสายตาไปมองคนด้านข้าง จังหวะพอดีกับที่ปลายกีหันหน้ามา สบตากันได้เพียงเสี้ยววินาที คิมหันต์ก็รีบเบือนหน้าหนี เขารู้สึกได้ว่าใบหน้าของตัวเองเหมือนจะร้อนวูบ ๆ

“เกมนี้เราจะสุ่มแค่สองคู่พอ หมายเลขอะไรบ้างดิเนะ”

เสียงผู้ชมแข่งกันตะโกนฟังไม่ได้ศัพท์ คิมหันต์กลืนน้ำลายภาวนาให้ในนั้นไม่มีหมายเลขของพวกเขาอยู่ด้วย

“คู่แรกได้แก่หมายเลขเก้าค่ะ!”

ท่ามกลางเสียงที่ดังแข่งแซ่ คิมหันต์รู้สึกเหมือนจะได้ยินใครสักคนตะโกนว่าเจ็ด เขากำพนักเก้าอี้แน่น คิดในใจว่าหากต้องออกไปเล่นเกมคาบกระดาษอะไรนี่จริง ๆ เขาควรทำอย่างไรดี การต้องไปทำอะไรแบบนี้ต่อหน้าผู้คนไม่ใช่สิ่งที่เขาชื่นชอบเอาเสียเลย แล้วถ้าเกิดริมฝีปากของพวกเขาสัมผัสกันผ่านกระดาษบาง ๆ แบบนั้นจะนับว่าเป็นจูบทางอ้อมหรือเปล่า...

ในตอนที่ยิ้มของคิมหันต์ใกล้จะลัดวงจรรออีกรอบ พิธีกรก็ประกาศออกมา

“และ...หมายเลขสาม!”

“เฮ้อ”

ที่ข้างหูมีเสียงถอนหายใจดังขึ้นเบาๆ เมื่อหันหน้าไป คิมหันต์ก็ได้สบตากับบัดดี้ของเขาอีกรอบ คราวนี้ปลายไม้ได้หลบตา ชายหนุ่มยกมุมปากขึ้นน้อยๆ เอ๋ยเสียงเจือหัวเราะ

“ดูเหมือนว่าจะเป็นเลขนำโชคจริง ๆ ด้วย”

นี่เป็นครั้งแรกที่ปลายไม้ให้เขาตรงๆ คิมหันต์ตะลึงไปชั่วอึดใจ ก่อนจะรีบส่งยิ้มตอบกลับ “ก็หวังว่าพวกเราจะโชคดีแบบนี้ไปตลอด”

“ขึ้นอยู่กับว่าเกมต่อไปคืออะไร” ปลายหันไปมองคู่หมายเลขสามกับเก้าที่เพิ่งเริ่มแข่งกัน ทุกครั้งที่ฝ่ายหนึ่งเอี้ยวใบหน้าไปจับกระดาษออกมาจากปากของอีกฝ่ายหนึ่ง เสียงหวีดร้องของคนดูก็จะดังเป็นพิเศษ “แต่ก็คงไม่นานแล้วไปกว่านี้หรือมั้ง”

คำพูดของเขากลายเป็นความจริง เมื่อหมายเลขเจ็ดของพวกเขาถูกประกาศเรียก การแข่งขันก็เป็นแค่เกมแข่งกินไวที่แสนจะธรรมดาสามัญเท่านั้น

ปลายก้มมองบะหมี่เผ็ดที่อยู่ในชาม รู้สึกพอใจในโชคดีของตัวเอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นถามชายหนุ่มผมทองที่ยืนอยู่ข้างๆ “ใครก่อน”

คิมหันต์ทอดสายตามองน้ำซุ้บะหมี่สีแดงเข้มที่ดูเหมือนตักมาจากกระทะทองแดง แข็งใจกระตุกยิ้มเจื่อนๆ ตอบอย่างใจป้ำ “ผมกินก่อนก็ได้”

“เริ่มกินได้เลย!” พิธีกรชายเอ๋ยเสียงดัง “อย่าลืมนะว่าต้องป้อนให้กันด้วย ห้ามตักกินเอง”

ปลายหีบส้อมที่มีอยู่คนเดียวขึ้นม้วนเส้นบะหมี่ที่เต็มไปด้วยน้ำมันพริก จากนั้นก็ยื่นไปจ่อตรงปากคนตัวสูง

คิมหันต์ก้มลงจับบะหมี่ค่านั้น ทันทีที่มันสัมผัสเข้ากับลิ้นรสชาติเผ็ดร้อนก็ลามไปทั่วทั้งโพรงปาก เขาพยายามสะกดกลิ่นอาการสำลัก รีบเคี้ยวแล้วกลืนมันลงคอไป ก่อนรับส้อมมาทำหน้าที่ป้อนเส้นบะหมี่ให้คู่บัดดี้บ้าง

บะหมี่พร่องไปได้ครึ่งชาม คิมหันต์ก็แทบต้องใช้พลังชีวิตทั้งหมดที่มีเพื่อบังคับตัวเองให้อดทนกินของสิ่งนี้ต่อไป ริมฝีปากของเขาแทบเสียนจรรยา ขอบตาร้อนผ่าว รู้สึกเผ็ดจนแทบพ่นไฟได้ไม่ต้องพึ่งกระจกเขาก็พอจะเดาได้ว่าสภาพในตอนนี้องค์ตัวเองคงดูไม่จัดแน่

เขาเอียงหน้าหลบมุกกล้อง ขณะกำลังจะอัปกรอให้อีกฝ่ายป้อน มือเรียวยาวที่กำลังหมุนเส้นก็พลันหยุดชะงัก

“คุณป้อนเถอะ”

คิมหันต์กะพริบตาที่เริ่มพร่ามัวด้วยน้ำตา เขามองชามบะหมี่ที่ถูกยึดไใส่มือของตัวเอง ก่อนจะมองหน้าคนที่ยืนอยู่ข้างข้าง ปลายเอามือไพล่หลัง ยักคิ้วไปทางเส้นบะหมี่สีแดงที่ลอยอยู่ในชาม “ที่เหลือผมกินเอง น่าจะเร็วกว่า”

พิธีกรชายที่ยืนอยู่ข้างหลังประกาศออกไมค์ “ใกล้จะหมดเวลาแล้ว ทุกคนเร่งมือกันหน่อย!”

คิมหันต์ใช้ส้อมม้วนเส้นบะหมี่ป้อนให้ปลาย ชายหนุ่มกินเร็วมากจริง ๆ ผ่านไปไม่นาน ในชามก็แทบจะเหลือแต่น้ำซุปล

“หมดเวลา!” พิธีกรหญิงชุนาพิกาที่ใช้จับเวลาขึ้น “หยุดมือได้แล้วค่ะ ทีมงานขึ้นมาแจกน้ำให้หน่อย ๆ หน่อย หัวหูแดงหมดแล้วเนี่ย”

คิมหันต์ส่งชามบะหมี่ให้ทีมงานที่เดินขึ้นมาบนเวที ก่อนจะ

รับขวดน้ำมาบิดฝายี่นให้ปลาย

“ขอบคุณครับ” คนอายุมากกว่ารับขวดน้ำมากระดกดื่ม สีหน้าของเขาไม่ได้บ่งบอกว่ารู้สึกผิดเท่าไร แต่สองแก้มขึ้นสีชมพูเร็ว ตอนที่เขาเงยหน้าขึ้นดื่มน้ำ ลูกกระเดือกที่หนุนขึ้นมาบนลำคอขาผ่องก็ขยับขึ้นลง

คิมหันต์ปล้นรู้สึกกระหายน้ำอย่างรุนแรง เขาเปิดขวดน้ำของตัวเอง ยกดื่มอึก ๆ จนหมดเกลี้ยง

“ตอนนี้เราเปิดให้โหวตได้แล้วนะคะ ทางรายการจะแปะช่องทางไว้ให้ด้านล่าง สองคนที่คุณชื่นชอบที่สุดคือใคร รีบไปกดคะแนนให้พวกเขาได้เลย และเพื่อความยุติธรรม เราจะจำกัดให้หนึ่งแอกเคานต์โหวตได้วันละหนึ่งครั้งเท่านั้น” พิธีกรหญิงกุ่มไม้ค์พูดเสียงแจ๋ยแจ๋ว “สัปดาห์หน้าเราจะมาตามดูหนุ่ม ๆ ทั้งยี่สิบคนจับคู่ทำภารกิจนอกสถานที่กัน ขอให้ให้ว่าสนุกสุดเหวี่ยงแน่นอนคะ! ถ้าอยากรู้ว่าคู่ไหนจะเป็นบัดดี้ที่รู้จักกันที่สุด ก็อย่าลืมกดติดตามแชแนลรายการแบทเทิลบัดดี้ในแอปพลิเคชั่นริบบิท แล้วพบกันทุกวันเสาร์ เวลาหนึ่งทุ่มตรง สำหรับวันนี้ พวกเราขอลาไปก่อน สวัสดีค่ะ”

“คัต!” ผู้กำกับที่อยู่หลังกล้องตะโกนขึ้นมา “ปิดไลฟ์เรียบร้อยแล้ว”

รอจนบรรดาผู้เข้าแข่งขันเดินกลับเข้าไปทางหลังเวที ผู้ช่วยโปรดิวเซอร์ก็เดินยิ้มมาหาพวกเขา “ในห้องพักมีอาหารญี่ปุ่นด้วยนะ ผู้จัดการของคิมเขาซื้อมาให้ทุกคนเลย”

“Cool!” หนุ่มลูกครึ่งอิตาลีพุ่งมาตบไหล่คิมหันต์ “คิม ทำดีมาก”

คิมหันต์หัวเราะ ยกมือขึ้นตบไหล่เขากลับไปบ้าง ลุคเคยถ่าย

มิวสิกวิดีโอให้วงแพนเธอร์มาก่อน รอบนั้นพวกเขาต้องยกขบวนไปถ่ายทำกันที่ต่างจังหวัด ผ่านประสบการณ์เกือบโดนยิงหามาด้วยกันจนกำเนิดเป็นมิตรภาพอันยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนั้น ลูคยังมีงานอดิเรกสะสมกีตาร์ พวกเขาจึงมีเรื่องให้ติดต่อกันอยู่เรื่อย ๆ ตามประสานคนคอเดียวกัน

บนโต๊ะตัวยาวในห้องพักมีกล่องอาหารวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ลูกริบเดินไปคว้ามาส่งดู “มีแฮม่อนใหม่ ๆ”

คิมหันต์ไม่ได้สนใจเพื่อนที่แสดงความตะกละออกมาอย่างเต็มที่ เขากวาดสายตามองหาร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มรุ่นพี่ พอเห็นอีกฝ่ายเดินเข้ามาในห้อง เขาก็คว้าข้าวขึ้นมากล่องหนึ่ง ก้าวยาว ๆ เอาไปส่งให้

ปลายดูจะประหลาดใจเล็กน้อย เขายอมรับข้าวกล่องนั้นไป แต่ยังไม่ทันได้กล่าวขอบคุณ คิมหันต์ก็ชิงเอ่ยขึ้นมาก่อน

“ขอบคุณพี่มาก”

ส่วนสูงพวกเขาต่างกันราว ๆ สิบเซนติเมตร ตอนที่คิมหันต์เข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ ปลายจึงต้องเงยหน้าขึ้นพูดกับเขา “ขอบคุณเรื่องอะไร”

คิมหันต์ยกมือขึ้นเกาแก้ม “ก็...ที่พี่ช่วยผม ตอนกินบะหมี่”

“อ้อ” ปลายมองหน้าเขา ท่าทางคล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง “ไม่เป็นไร”

พวกเขาเ็นจ้องตากันต่อไปอีกสักพัก บรรยากาศเริ่มเปลี่ยนเป็นพิพิทพิพวน คิมหันต์เปิดปากพูด ตั้งใจจะชวนปลายไปนั่งกินข้าวด้วยกัน “พี่ปลาย...”

“คิม อยู่นี่เอง”

นึร่าที่ไม่รู้ว่าเดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ยื่นมือไปแตะข้อศอก

คิมหันต์ คำพูดประโยคนั้นของเขาจึงสะดุดลง

“รอมารออยู่ข้างนอกแล้ว” นีราบอกกับศิลปินของตัวเอง ก่อนหันไปกล่าวกับปลายพร้อมด้วยรอยยิ้มมารยาท “พอดีพรุ่งนี้น้องมีงานแต่เช้า ขอตัวกลับไปก่อนนะคะ”

คิมหันต์มุ่นหัวคิ้ว “พี่ขับรถมาไม่ใช่เหรอ”

ผู้จัดการยักษ์ใหญ่ “พี่เรียกลูกแพร์ให้มาช่วยขับกลับไป แถวนีพี่ไม่คุ้นทาง ใครบางคนก็พึ่งพาไม่ได้ เรียกรอมารับนั่นแหละดีแล้ว”

ลูกแพร์ก็คือผู้ช่วยประจำวงแพนเธอร์ นีราคนเดียบบางครั้งก็ไม่สามารถทั้งจัดตารางงานและแยกร่างไปดูแลพวกเขาสี่คนพร้อมกันได้ ทางบริษัทจึงจัดหาผู้ช่วยมาให้เธออีกคนหนึ่ง

คิมหันต์พยักหน้า ก่อนจะยกมือขึ้นบอกลาปลายอย่างไม่ค่อยเต็มใจ “ผมไปก่อนนะ ไว้เจอกันครับ”

อีกฝ่ายยกมือขึ้นโบกตอบ “อ้อ ไว้เจอกัน”

นีราเหลือบตามองพวกเขาสองคน มุมปากกอดลึกขึ้นเล็กน้อย แทบสังเกตเห็นไม่เห็น รोजนประตุรดูปิดลง เธอถึงหันหน้าไปพูดกับศิลปินในความดูแล “วันนี้ทำได้ดีมากเลย หลังจากนั้นก็พยายามมีปฏิสัมพันธ์กับปลายต่อหน้ากล้องบ่อย ๆ นะ อย่างน้อยก็ต้องให้คนดูเชื่อว่าพวกเธอสนิทสนมกันจริงๆ”

ระหว่างที่นีราพูด คิมหันต์ก็เอนศีรษะฟังเบาๆ ส่ายตาเลื่อนลอยเหม่อมองวิวด้านนอกหน้าต่าง ในหัวยังมีภาพของชายหนุ่มคนนั้นที่ยืนเอามือไพล่หลัง แล้วบอกว่าจะกินบะหมี่ที่เหลือทั้งหมดเอง

จนตอนนี้ความเผ็ดร้อนของบะหมี่ขามนั้นยังคงล้าติดอยู่ที่ปลายลิ้น ทั้งที่มันเผ็ดขนาดนั้น ปลายกลับยอมกินมันคนเดียวจนหมดเพราะเห็นว่าเขากินเผ็ดไม่ได้

คิมหันต์พลิกตัวหันหลังให้ผู้จัดการ แกล้งทำเป็นต้องการนอนพัก แต่พอ नीราหลับตาเอนหลังบ้าง เขาก็แผยรอยยิ้มออกมา

ไม่รู้เหมือนกันว่าจะอธิบายความรู้สึกในตอนนี้อย่างไร ดีใจหรือว่าปลาบปลื้ม เขาเพียงแต่รู้สึกว่าคุณที่ครั้งหนึ่งเคยเปล่งประกายจนไม่อาจจะสายตาอยู่ในจอทีวีคนนั้น ตัวจริงดียิ่งไปกว่าที่เคยคิดไว้เสียอีก